

சிவதொண்டன்

என்னுவார் நெஞ்சில் நன்னுவான் ஈசன்

மலர் 82

ஏவிளம்பி இ மாசி - பங்குனி (2018 மார்ச் - ஏப்ரல்)

இதழ் 3 - 4

திருக்கிற்றம்பலம்

உறுகயி றாசல் போல வொன்றுவிட்ட தொன்று பற்றி
மறுகயி றாசல் போல வந்துவந் துவவ நெஞ்சம்
பெறுகயி றாசல் போலப் பிறைபுல்கு சடையாய் பாதக்
தறுகயி றாச லானே எதிகைவ் ரட்ட ஞீரே.

திருக்கிற்றம்பலம்

பொழிப்புரை:

கயிறாகிய ஊஞ்சல் போலப் பிறைச் சந்திரன் அசைந்து கொண்டு தங்கியிருக்கும் சடையினை உடைய அதிகைப் பெருமானே! தன் நிலையை விட்டுச் சென்று பிறிதோர் கிடத்தைப் பற்றி மீண்டும் தொங்கிய நிலைப்பக்கம் வந்துசேரும் ஊசற்கயிறு போல ஓர் கிடத்தை விடுத்து அலைந்து மீண்டும் அவ்விடத்திற்கே வரும் நெஞ்சம். கயிற்ற ஊஞ்சவுக்குத் தாய் தரையே யாதல் போல. இப்பொழுது நின் பாதமே இடமாக தங்கி நிற்கும் கீயல்பைப்பெற்றுள்ளேன் ஆயினேன்.

அறிக்கை

பொருள்	காலம்	நாள்	நேரம்	இடம்
யாகம்	04.03.2018 01.04.2018	ஞாயிறு ஞாயிறு	காலை 8.00 மணிமுதல்	சிவதோண்டன் நிலையம் யாழ்ப்பாணம்
ஆயிலியம்	27.03.2018 24.04.2018	செவ்வாய் செவ்வாய்	நன்பகல்	யாழ்ப்பாணம் சிவதோண்டன் நிலையம் கொழும்புத்துறை
			பிற்பகல்	செங்கலடி சிவதோண்டன் நிலையம்

ஆண்டு விழா : செங்கலடி சிவதோண்டன் நிலைய ஆண்டுவிழா எதிர்வரும் பங்குனித் திங்கள் முதலாம் நாள் (15.03.2018) வியாழக்கிழமை அன்று முற்பகல் 10.00 மணி முதல் அபிடேக ஆராதனைகளுடன் நிகழும்.

திருவடிபூசை : எதிர்வரும் பங்குனி இரண்டாந் திங்கள் (26.03.2018) திருவடிபூசை நாள். அன்று பிற்பகல் 3.00 மணிமுதல் திருவடிக்கு மங்கலகரமான அபிடேக ஆராதனைகள் நிகழும்.

கருப்புசை

“கருபக்தியே பெரும்பேறு கொண்டாழக் கொண்டாழ ஆறு”

எதிர்வரும் பங்குனித்திங்கள் பதின்மூன்றாம் நாள் (27.03.2018) செவ்வாய்க்கிழமை எங்கள் குருநாதனது ஐம்பத்து நான்காவது குரு பூசைநாள். கொழும்புத்துறை சமாதிக் கோவிலிலும், சிவதோண்டன் நிலையத்திலும் குருபூசைக் கொண்டாட்டங்கள் நிகழும். குருபூசைக்கு முதல் நாள் திருவடிபூசை நாளாவதாலே திருவடிபூசைக்கு முந்திய மூன்று நாட்களும் சிவதோண்டன் நிலையத்து ஆச்சிரம வாழ்வு நாட்களாக அநுட்டிக்கப்படும். இந்நாட்களில் நற்சிந்தனை முற்றும் ஓதி நிறைவு செய்யப்படும். குருபூசை நாளன்று முற்பகல் 9.00 மணிமுதல் திவ்வியமான அபிடேக ஆராதனைகள் நிகழும். பூசனை முடிவில் மகேசரபூசையும் அன்னதானமும் நடைபெறும்.

யொருளாடக்கம்

விடயம்

விடயம்	பக்கம்
1) திருவடிவாழக்	1
2) தாயகமான திருவடிகள்	2
3) எங்கள் குருநாதன்	3
4) கீதை வழங்கும் யோக தரிசனம் கர்ம யோகம்	5
5) சிவானந்தம்	8
6) அருந்தவ யோகர் அநுபூதிமாலை	11
7) ஞாபகப்படுத்தல் (மூசிரியர்)	17
8) நற்சிந்தனை	19
9) Natchinthanai	21
10) Chitraketu	22
11) Miraculous meeting of Yogaswami	24
12) The Amritanubhava	25

சுவதோண்டன்

எண்ணுவார் நெஞ்சில் நண்ணுவாள் ஈசன்

மலர் : 82

ஏவிளம்பி (2018 மார்ச் - ஏப்ரல்) மாசி - பங்குனி (2018 மார்ச் - ஏப்ரல்)

தேதி : 03 - 04

கிழவும்

திருவழி வாழ்க்கை

அகரமாம் எழுத்துப்போல அனைத்தினுங் கலந்துநின்றே
கையரம் ரெண்டுமீந்த ஏழிற்கரு திருத்தாள் வாழ்க்க.

1

ஒன்றுமாய்ப் பெண்ணுமாகி அன்றையும் பிதாவுமாகிக்
கானவே என்றும் வந்த கழலழி யென்றும் வாழ்க்க.

2

திருவினை நீக்கிவெய்ம்மை கிஸ்பமாம் நிலத்தில்வைக்கத்
திருவருத் தாங்கிவந்த செல்வ! நின் திருத்தாள் வாழ்க்க.

3

ஈன்றிடு தந்தைதாயோடெய்திய சுற்றுமாகித்
தோன்றிய குருவுமான துணைவு! நின் திருத்தாள் வாழ்க்க.

4

உணர்ந்தார்க்குமுறைவான்னா ஒருவனே என்போல்வந்து
குணங்காட்டி ஒன்றுகொண்ட குருவின் சீர்பாதம் வாழ்க்க.

5

ஊசிமே னுளியின்றே உக்கிர தவத்தையாற்றும்
மாசில்மா தவருங்கானா மலர்ப்பதம் மனத்தில் வாழ்க்க.

6

என்னைந் வேறாயெண்ணி டெர்ப்பட வேண்டாவுமன்று
தன்னைத்தந் தாண்டுகொண்ட சற்கரு தாள்கள் வாழ்க்க.

7

ஏதுமொள் றஹநில்லைன்றே யெனக்குநல் லருவைத்தந்த
தீவிலாத் தேசிகன்றன் திருவழி வாழ்க்க! வாழ்க்க!

8

தாயகமான திருவழகள்

தாயகமென்ற சொல் ஈழத்தமிழர் வாழ் வோடி யைந்த பழகுதமிழாக விளங்குகிறது. புலப் பெயர்வும் இடப் பெயர்வும் இச் சொல்லாட்சியை எழுதும் நெருக்கமாக இயைத்திருக்கின்றன. புலம் பெயர்ந்தவர் கரும், இடம் பெயர்ந்தவர்களும் தம் தாய் மனையில் மீள் குடியேறும் போது, சுக்ததையும் ஆறுதலையும் அனுபவிக்கிறார்கள். தாயகம் எமக்கு அயலறியாத சொந்த உணர்வைத்தருவது போல் உணர்கிறோம்.

ஆனால் உண்மையான இளைப்பாறுதலுக்குரிய தாயகம் திருவழகளே என்பதைத் தோத்திரங்களை அருளிய சமயாசாரியர்களும் சாத்திரங்களை யருளிய சந்தானாசிரியர்களும் பலவாறு கூறியிருக்கிறார்கள். இப்பெருமக்களின் போதனைகள் திருவழகளே எமது தாயகமென்பதைக் காட்டி நிற்பதைக் காண்பது இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

அப்பர் பெருமான்

உறுகயிறாசல் போல

வொன்று விட்டொன்று யற்றி

மறுகயிறாசல் போல

வந்து வந்துவை நெஞ்சம்

பறுகயிறாசல் போலப்

பிறைபுல்கு சடையார் பாதக்

தறுகயிறாச ஸானேன்

எதிகை வீர்ப்பட் ஸீரே.

என்று பாடுகின்றார்.

“கயிற்ற ஊசலுக்குத் தாயகம் தரையாதல் போல, நின்திருவழகளே என் தாயகமான இயல்பைப் பெற்றுள்ளேன்” என்பது இதன் திரண்டபொருள். மேலும் அப்பர் பெருமான் தாம் திருவழக் கலப்புற முன் பாடிய திருப்பதிகத்தில் “புண்ணியா உன்னடிக்கே போது கின்றேன்” என்றுபாடி தாயகமான திருவழக்கீழ் அமர்ந்திருக்கின்றனர்.

சிவஞானபோதம் எட்டாம் நூற்பாவின் நான்காம் அதிகரணம் திருவழிப் பேற்று அதிகரணமாகும். அவ்வதிகரண ஏது “ஊசல்கயிறு அற்றால் தாய் தரையான் துகணையான்” என்பதாகும். இதன் மூலம் திருவழகளே எமது தாயகமென்பது விளக்கப்பெற நிருக்கின்றது.

ஊசலில் ஆடும் ஒருவன் அவ்வுசல் கயிறு அறுந்து விடுமாயின் அவனை அக்கணமே நிலம் தாய்போல தாங்கிக்கொள்ளுமாப்போல, உடல் சார்பானபாசமாம் கயிறு அறுந்தவுடன் உயிர்சார்பான திருவழிகள் தாமே தாயாக அவ்வுயிரைத் தாங்கிக்கொள்ளுமென்பது இவ்வேதுவின் பொருளாகும். ஊசல் கயிறு அறுந்த விடத்து எந்த முயற்சியும் இல்லாமலே தாயகமான நிலத்தைப் பொருந்தவுது போல் யான் எனதென்னும் பாசக்கயிறு அறுந்தவிடத்து முயற்சியின்றியே ஆன்மா இறைவன்திருவழிகளைப் பொருந்தும்.

ஊசலாடும் ஆட்டக்காரன் சிலவேளை உந்திப்பறக் கிறான். சிலவேளை மெதுவாக ஆடுகிறான். தன் ஆட்டம் குறித்து தானே வியக்கிறான். ஆனால் அவ்வுசல் கயிறோட்டிய கொப்போ, மரமோ, ஆதார மூலமாவதில்லை. அடித்தலமான நிலமே மூல ஆதாரமாகின்றது. நிலம் மூலாதாரமாய் இல்லாவிடின் ஊசல் ஏது? மரம் ஏது? அவனது ஆட்டமேது?

ஆட்டக்காரன் நிலம் மூலாதாரமாய் இருப்பதை மறந்து ஆடுவது போல் எமக்கு மூலாதாரமான தாயகமாம் திருவழிகளை மறந்து யான் என தென்னும் செருக்கினால் ஆடித்திரிகிறோம். யான் எனதென்னும் ஊசற்கயிறுகள் வலிமையாக இருக்கும் வரையில் ஆன்மா உலக வாழ்வில் தினைத்து நிற்குமேயன்றி தாயமான திருவழிகளை நினைத்துப்பார்ப்பதில்லை. யான் எனதென்னும் கயிறுகள் அறுந்தவிடத்து ஆன்மா திருவழித்தாயகத்தை அடையும். இதையே குமரகுருபர சுவாமிகள் “யான் எனது அற்ற இடமே திருவழியா” என்று பாடியிருக்கிறார்.

மேலும் நிலம் இயற்கையான தாயகமும் ஊசல் செயற்கையான புலம் பெயர் தலமும் போல எமது சொந்தத் தாயகம் திருவழிகளே. இதை உணர்ந்து உயியுமாறே மாணிக்கவாசக சுவாமிகளும், யோக சுவாமிகளும் திருவழி வழிபாட்டை எமக்கு வழிப்படுத்தியுள்ளார்கள்.

“ஏதும் ஒன்றை நில்வென்றே எனக்குநல் அருளைத்தந்த தீவிளாத் தேசிகள் தன் திருவழி வாழ்க்க வாழ்க்.

- நற்சிந்தனை

எங்கள் குருநாதன்

ஏழூலைமுதிக் காட்டவொன் ணாதவன்
நாட்டுப் புகூரானான் உந்தீபற
நமக்குக் குறை வில்லையென் நுந்தீபற
- நற்சிந்தனை

இன்று ஈழநாட்டில் எங்கள் குருநாதன்” என்று யாரும் பேசத் தொடங்குவாராயின் உடனே “எங்கள் குருநாதன் என்னும் ஒப்புயர்வற்ற குரு வணக்கப் பாசுரத்தை எமக்களித்த யோககவாமிகளின் ஞாபகமே எங்கள் எல்லார் உள்ளங்களிலும் உதிக்கும். சவாமிகள் சமயாதீதப் பழம் பொருளானவர். எம்மார்க்கத்தினரும் அவர்களைத் தம் மார்க்கத்தவர் என்று ஏன்று கொள் எத்தக்க மார்க்கங் கடந்த குணாதீதரேயாவர். அவர்கள் தங்கள் குருநாதனாகிய செல்லப்பாச் சவாமிகளைப் பற்றிப் படிக்கும் போது,

**குருசிப் முறையொன்றும்
கொள்ளான்- செல்வன்
தணாதீதன் ஒருவரையும்
கும்பிட்டுநில்லான்.**

என்று விவரித்ததையே யாழும் எங்கள் குருநாதனின் தன்மையை விளக்கிக் காட்டக் கூறுவோம். உண்மைக் குருவானவன் உயர்ந்த அநுபூதிமாணாகும். உயர்ந்த அநுபூதிச் செல்வர், தாம் குருவென்றும் வேறுசிலர் சீடரென்றும் உலகில் எவரையும் வேறுபிரித்துப் பாரார். அவர்களுக்குப் பார்ப்பதெல்லாம் பரமாகவேயிருக்கும். தமக்கு அந்தியமாக வேறொன்றையும் மறியார். அப்படியானவர்கள் சிலரை அஞ்ஞானிகள் என்றும் தம்மை அவர்களுக்குப் போதனை செய்யும் குருமார் என்றும் எஞ்ஞான்றும் எண்ணார். அநுபூதிச் செல்வரின் இலக்கணங்களுள் இது மிகவும் சிறந்த வொன்றாகும். எங்கள் குருநாதனைத் தரிசிக்கச் செல்லும் அன்பர்களுக்கு ஞாபகப்படுத்தும் போதனை களுள்,

“நானே நீ! நீயே நான் !! உனக்கும் எனக்கும் ஒரு வித்தி யாசமுயில்லை. உன்னைப் போலவே யான் கிருக்கின்றேன்.

உனக்கு ரெண்டுகள்கள், எனக்கும் ரெண்டுகள்கள் உனக்கு ரெண்டுகைகள், எனக்கும் ரெண்டுகைகள்

என்பன அடிக்கடி கூறப்பட்டுள்ளன என்பதனையாவருமறிவர். சால் அன்புடன் சென்று வணங்குவார்க்குச் சுவாமிகள் “நீயும் நானும் ஒன்றாகச் சிற்தி யானந்தம் வாச்சுப்போச்சு” என்று கூறி மகிழ்வார்கள்.

உலகின்கண் குருமார் பல்வகைப்படுவர். எல்லாவகையினரைப்பற்றியும் யாம் ஈண்டு விரிக்கவில்லை! எடுத்துக்கொண்ட எமது பொருளுக்கேற்றவற்றை மட்டுமே காண் போம். எல்லா வகையான குருமாருள்ளும் ஞானகுருவே சிறந்த வகையினர். அநுபூதி பெற்ற அருட்செல்வர்களே ஞானிகளாவர். ஏனையோர் சமயகுரு, வித்தியாகுரு, கிரியாகுருவெனப்படும் பிரிவுகளுள் அடங்குவர். ஞானகுருவிலும் அதிட்டிதகுரு, ஆவேசகுரு என இரு பெரும் வகையினர் உளர். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் போன்றவர்கள் அதிட்டிதகுருமார் ஆவார். திருப்பெருந் துறையில் குருந்தைமாத்தடியில் திருவாதவூரரை ஆட்கொள்ள வெளிவந்த இறைவன் திருக்கோலமே ஆவேசகுருவாம். இறைவன் நால்வரையும் அதிட்டித்து நின்று ஞானமளித்தனர். அவர்களை ஆட்கொண்டு அதிட்டிப்பதற்கு முன்னர் அவர்கள் நம்மவரேயாவர். என்று இறைவன் தன் திருக்கோலங்காட்டி அவர்களை யாட்கொண்டானோ அன்றே அவர்கள் இறை மனிதர் ஆனார்கள். அவ்வாறு “மானும் மழுவுங் கரந்து மண்மிசை கானும் படி வந்த” செல்லப்பாசு சுவாமிகளை என்று எங்கள் குருநாதன் அருந்தவர் வாழ் நல்லூர்த் தேடியிற் தரிசித்தாரோ அன்றே அவர் பேசாதன வெல்லாம் பேசினார். எதற்கும் கூசாது நின்ற சிங்கக்குட்டியைப் பார்த்து, “நீ யார்! எடா!” என்று அவர் அதட்டினார். அப்பொழுதே இவர் அவருக்கு ஆட்பட்டு விட்டார். குருவாகிய சிங்கத்தின் கண் ணிற் பட்ட எவரும் தப் பிப் போக மாட்டார்கள்லவா? மேல்வரும் திருப்பாடல்களால் தம் மையவர் ஆட்கொண்ட வரலாற் றைக்கூறுகின்றார்:

அநுளௌளிக்குள் ஸெபுதுந்து சென்றேன்யான் ஞாக்கே கீருள்கூழுந் திருப்பதைக் கண்டேன் - பொருளாறியேன் ஓர்பொல்லாப்பில்லையென வோதினான் கேட்டுநின்றேன் மர்மந்தே ராது மலைத்து.

மலைத்துநின்ற என்னை மனமகிழ் ஞாக்கி அலைத்துநின்ற மாயை அகலத் - தலைத்தலைத்திற்

கைகாட்டுச் சொல்லவுற்றான் கந்தன் திருமுறீல் மெய்ம்மறந்து நின்றேன் வியந்து

வியந்து நின்ற என்றைக்கு வேதாந்த உண்மை பயந்தீரும் வண்ணமவன் பண்பாய்- நயந்துகொள் அப்படியே உள்ளதுகான் ஒழுறிவார் என்றானால் ஓய்பில்லா மாதவத்தோன் உற்று

உற்றாரும் போனார் உடன் பிறந்தார் தாம்போனார் பெற்றாரும் போனார்கள் பேருகலில் - மற்றாரும் தன்னொப்பார் கிள்ளாத் தலைவன் திருவருளால் என்னொப்பார் கின்றியிருந்தேன்.

ஞானோதய தினமே அங்ஞானவஸ்தமன தின முமாகும். எனவே யாம் குருநாதன் என்று ஏத்தி வழிபடும் யோகசவாமிகள் என்று பிறந்தார் என்பது இப்போது யாவரும் அறிவர். அவருக்கு அன்னையும் தந்தையும் அவர் குருவேயாவர். அவரோ மானும் மழுவுங் கரந்து மன் மிசையாரும் காணவந்த மாதவச் செல்லப்பர் ஆகும்.

அதிட்டித குருவானவர் சிவமேயாவர். குருவே சிவமெனக் கூறினன் நந்தி. அருட்குருவான அவருக்குச் சாதியேது? சமயமேது? அவருக்கு யாது மூரே ஆகும், யாவரும் கேளிரே ஆவர், “சிவமானவா பாத்த தெள்ளேனாவ் கொட்டாமோ” என்கிறார் மனிவாசகர். குருவாக ஆட்கொள்ளப்படுவதற்கு முன் அவரின் பிறந்த இடம், பெற்றோர், வயது, மதம், சாதி எல்லாம் யாருக்குத் தேவை? வரலாற்றாசிரியர்க்கே அவை தேவைப் படும். சாதகர் க்கும் அன் பர் க்கும் அடியார்க்கும் இவ்விபரங்கள் தேவைப்படுமா? அவ்விதம் தேவைப்படுமெனக் கண்டால் அருளே உருவாகக் காசினியில் திகழ்ந்த இவர்களே யாவையும் விளம்பியிருப்பார்களன்றோ? அவர்கள் திருவார்த்தை களே அவர்கள் பிற்ந்ததியார்க்கு விட்டுச் சென்ற செல்வமாகும். அச்செல்வத்தில் அழுந்தி ஆன்ம

ஈடேற்றம் பெறுதலே யாவரும் அவர்களுக்குச் செய்யும் நன்றியாகும். அவர்களைப் பற்றி நூல்கள் எழுதுதல், விழாக்கள் நடத்தல், மேடைச் சொற்பொழிவுகளும் குருபூசைக் கொண்டாட்டங்களும், ஒழுங்குசெய்தல் ஆகியவை மிகச் சிறியளவு பயனுடையனவேயாகும். இவை இந்நாட்களில் பெரும்பாலும் சுயவிமர்சன மேடைகளாகவே அமைந்து வருகின்றன. எங்களோடு சேர்ந்து எங்களுள் ஒருவராக அறிந்தும் அறியாமலும் உணர்ந்தும் உணராமலும் கண்டும் காணாமலும் பெரும்புதிராக உருவமெடுத்து உலாவிவந்த எங்கள் குருநாதன் முற்றுந் துறந்த முனிவராக, முக்காலத் தையும் அறிந்த ஞானியராக முழுமையான வாழ்வு வாழ்ந்திருக்கிறார். பயனுள்ள அவர் வாழ்க்கையின் ஒவ்வோர் அம்சத்தையும் ஒவ்வொரு செய்கையின் பொருளையும், ஒவ்வொரு பேச்சின் விளக்கத்தையும் ஒவ்வொரு “மெளன மொழி” யின் தத்துவத்தையும் ஒவ்வோர் யோகப் பார்வையின் ஆனந்தத்தையும் நேரில் அனுபவித்த நம் சந்ததியினர் பெரும்பாக்கி யசாவிகளே யாவர். அவர்களைப் பற்றி யாம் வருங்காலச் சந்ததியினருக்கு விளக்க முயற்சிக்க வேண்டாமா? எதுகை மோனை பொதிந்த கிறந்த தமிழ்நூல்களை எழுதலாம். ஏட்டி போட்டியாகச் சங்கங்கள் நிறுவலாம். மூலை முடுக்கெல்லாம் ஆச்சிரமங்களும் மண்டபங்களும் நிறுவலாம். இவற்றால் உளதாம் பிரயோசனம் மிகவும் சிறிய தேயாகும். அப்படியாயின் யாது செய்தல் வேண்டும்! அவர்கள் கூறிய ஒழுக்கங்களை வாழ்க்கையில் கைக்கொள்ளுங்கள். உங்களைப் பின்பற்றி உங்கள் பிள்ளைகளும், வாழையடி வாழையாக வாழ்வை வளம்படுத்துவார்களாக!. போதிப்பதில் என்ன பயன்? சாதிப்பதிலேயே யாவும் தங்கியிருக்கின்றன.

**முஹயிக் கிருந்தாரை முற்றத்தே விட்டவன்
சாலம் பெரியவன் றுந்தீபற
தவத்திற் தலைவரைன் றுந்தீபற,**

- திருவந்தியார்,

தவம்

தவத்திலே மேம்பட்டவர்களைக்கூட இந்தியங்கள் வரம்பு கடந்து இழுத்துச் செல்கின்றன. ஆதலால் அவற்றை வெல்வதற்குச் சிவத்தியானஞ்சு செய்க. அதனால் மாத்திரந்தான் புலன்களைத் தன்வசப்படுத்தக்கூடு. ஆகவே இடைவிடாமற் சிவத்தியானஞ்சு செய். மனிதன் விடயங்களைக் கருதும் போதெல்லாம் பற்றுவண்டாகிறது. பற்றுதலால் விருப்பம் உண்டாகிறது. விருப்பத்தாற் சினம் பிறக்கிறது. சினத்தால் மயக்கம், அம்மயக்கத்தால் தவறுதல் உண்டாகும். ஆதலால் உன்னைச் சிவத்தியானத்தால் காத்துக்கொள்.

நாங்கள் எங்கள் சிறுமைக் குணத்தினால் இயல்பழிந்து தரும வழியினின்று தவறுகிறோம். தவறுதல் நீங்கித் திட முண்டாகச் சிவத்தியானமே சிறந்த கருவியாகும். இந்த உலகத்தில் மிகுந்த செல்வமிருப்பினும், வானோரை ஏவல் கொள்ளக்கூடிய வல்லமையிருப்பினும் நாங்கள் புலன்களை அடக்கியாளுதல் முடியாது. ஆதலால் திருவருளை முன்னிட்டு மனத்தைப் புலன்வழிச் செல்வாமல் அடக்கியான். இது தான் தவமென்று பெரியோர் சொல்வர். இதைவிடுத்து இடம்பமான வேள்வி முதலியவை செய்வதால் திடமுண்டாக மாட்டாது.

கீத வழங்கும் யோக தரிசனம்

கர்ம யோகம்

3.15 ஒன்றோடான்று தொடர்புள்ள பிரபஞ்சம்

உடலோடு உள்ள ஒருவனுக்குச் செயல் பெளதீக் கீதியாக மட்டும் அத்தியாவசியம் அன்று என்பதைக் காண்கின்றோம். அச்செயல் அத்தோடு ஒர் ஒழுக்கரீதியான அத்தியாவசியத்தையும் கொண்டுள்ளது. ஏனெனில் தியாகச் செயல்களில் இருந்தே உலகங்கள் தோன்றுகின்றன. அவை குரியணைச் சுற்றி என்றாம் சுழல்கின்றன; அவ்வுலகங்களைப் பராமரிப்பதும் அத்தியாகச் செயல்களே தெய்வப் பிரக்ஞாயே உருவங்கள் எல்லாவற்றையும் போதிக்கின்றது. அவற்றைப் பராமரிப்பதும் அத்தெய்வப் பிரக்ஞாயே. எனவே முழுப் பிரபஞ்சமும் பெரிய தோர் தியாகத்தினாலேயே இணைக்கப் பெற்றிருக்கிறது. பிரபஞ்சத்திலுள்ள ஒவ்வொரு சிறிய அங்கமும் அதன் மற்றைய எல்லா அங்கங்களுடனும் இணைக்கப் பெற்றிருக்கிறது.

3.16 ஆன்மானந்தமும் திருப்தியும்

சாங்கிய ஞானத்திலுள்ள பரிந்துரைகள் ஏன் செயல் பற்றிய போதனைக்கு முன்னதாக உள்ளன என்பதை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டியது முக்கியமாகும். ஆன்மா பற்றிய அறிவு இல்லாமல் உண்மையில் தியாகச் செயல் இருக்க முடியாது. ஒரே ஆன்மாவை அல்லது அதன் ஒளியை அறியும் வரை செயலின் பலனுக்கான எல்லா ஆசைகளையும் துறப்பது வெறும் வார்த்தையாக இருக்குமே அன்றி உண்மையில் சாத்தியப்படாது. குறைந்த பட்சம் ஆன்ம ஒளி ஓர் அளவுக்கேணும் அறியப்படவேண்டும். அந்த ஒளி தத்துவமாக அன்றி அனுபவமாக அறியப்படும் அளவுக்குச் சீடனால் தனது செயல்களின் பலனுக்கான ஆசையை விடக்கூடியதாக இருக்கும். அது மட்டுமன்றிச் செயல்களின் பலன்கள் மீது ஆசை கொள்வது எவ்வகையிலும் பொருத்த முடையது அன்று. சீடன் அந்த ஆன்ம ஒளியைத் தனது வாழ்வின் மையமாகக் கொள்ளுமட்டுமே அந்த ஆசை இருந்தாலும் அதனை மையமாகக் கொண்டிடின் அவ்வாசை தானாகவே மறைந்துவிடும். இடைவிடாத நீண்ட போராட்டத்தின் பின் வாழ்க்கையை ஆன்மாவில் மையப்படுத்துவது நிரந்தரம் ஆக்கப்படும். சீடன் ஆன்மாவிலேயே ஆனந்தம் அடைந்து அதிலேயே திருப்தி கண்டதும் அவனுக்கு மேலும்

நிறைவேற்ற வேண்டி ஏதும் இருக்காது. அத்துடன் "அவனது சங்கற்ப விருப்பத்திற்குரிய எந்த ஒரு விடயமும் வேறெந்த ஓர் உயிரிலும் தங்கியிருக்காது."

3.17 ஞானியின் வைராக்கியம்

ஒருவன் தனது சொந்தச் செயலை விடுத்துத் தன்னைத் தெய்வத்தோடும் பிரபஞ்சச் செயலோடும் ஒன்றிணைத்ததும் அவன் அடைய வேண்டியது ஏதும் இம் மூவு வகை லூம் இருக்காது என்கிறார் கிருஷ்ணபரமாத்மா. ஆயினும் அவன் எல்லாருது நலனுக்காவும் தன்னைச் சளைக்காது செயலில் ஈடுபடுத்திக் கொள்வான். இங்கு "சளைக்கான்" என்ற வார்த்தையை நன்கு அவதானிக்க வேண்டும்.

தியாகச் செயலைச் சீடன் விருப்போடும் உற்சாகத் தோடும் செய்வதனால் சாதாரண செயல்களால் களைப்படைவது போலக் களைப்படையமாட்டான் என்பது புலப்படுகின்றது. ஆன்மிகப் பாதையின் ஆரம்பத்தில் சீடன் தனது மகிழ்ச்சியற்ற வாழ்வைச் சிந்தித்து ஏமாற்றம் அடைகின்றான். எப்படி எல்லா ஆசைகளும் வாழ்வுக்குப் பெறுமதி அற்றன என்றாம் அவை நீக்கப்படவேண்டும் என்றும் அறிந்தாலும் அது ஒரு விலக்கப்படவேண்டிய மாயையே ஆகும். அறிவற்றவன் எப்படி விருப்பு வைத்து செயலைச் செய்கிறானோ அப்படியே ஞானியும் உலக நலனில் விருப்பு வைத்துச் செயலாற்ற வேண்டும் (3.25). உலகத்தவர்களில் ஆவலால் தூண்டப்படும் செயல்களிலுள்ள மினுமினுப்பையும், ஊக்கமும் பேராசையுமில்லை இளைஞரின் ஆற்றலையும் ஞானி வீண்போகாது பேணி உயர்நலனுக்கு மாற்ற வேண்டும். வைராக்கியம் உடையவன் என்றால் வரண்ட மந்தமானவன் என்று மத்தைத் தீட கொண்டு கணிப்பிடுகிறோம். ஆனால் அவன் பிரமானந்தத்தைத் தனது வைராக்கியத்தின் அடிப்படையாக கொண்டு தானே ஒரு வற்றாத ஆனந்த நிலையமாகித் தனது நிறைவினால் மற்றவர்களையும் ஆனந்திக்கச் செய்கின்றான்.

3.18 ஞானியைச் செயல்கள் பந்திக்கா

செயலினுடைய இயல்பு மேற்குறிப்பிட்ட விடயமே. தியாகத்தின் மீதுதான் முழுப் பிரபஞ்சமும்

நிலை நிறுத்தப்பெற்றிருக்கிறது என்பதே உண்மை. அவிப்பாகம் இடும் கிரியை முறையிலான செயல்கள் அல்ல. ஆனால் அவை குறியீடுகள் ஆகும். வேதங்களில் உலகங்கள் என்ற ஒமகுண்டங்களில் புருஷரை இடுவதை நாம் வாசிக்கின்றோம். ஆனால் அந்தப் புருஷரை அங்கங்கள் பிரபஞ்சம் முழுவதிலும் உள்ளன. அப்படியான ஒரு தியாகத்தில் பங்குகொள்ள மாறு சீடன் அழைக்கப் பெறுகின்றான். அவன் இடையீடின்றி செயலாற்றினாலும் செயல்கள் அவனைப் பந்திப்பதில்லை. அவன் தனது செயலைச் சாங்கிய ஞானத்தில் வைத்துக்கொண்டு அவை பிரகிருதியின் மாற்றங்களினால் நடைபெறுகின்றன என்று கூறுகிறான். அறிவற்றவன் தனது செயல்களினால் தன்னையே பந்தத்துக்கு உட்படுத்திக் கொள்கிறான். ஆனால் சாங்கிய ஞானம் உள்ளவன் பற்றறவனாய் செயலுக்கு சாட்சியாகவும், தூய்மையானவராயும் பக்கச் சார்பு அற்றவனாயும் இருக்கின்றான். அவனை எப்படி ஆயுதங்கள் வெட்டாவோ அதிலும் பார்க்க உண்மை அவனது செயல்கள் அவனைப் பந்திக்கா என்பதாகும். அவன் தனது இதயத்தில் இந்த அறிவை உறுதியாக வைத்துக் கொண்டு மாபெரும் தியாகத்தின் அடையாளமான கிருஷ்ணனுக்குத் தனது செயல்களை அர்ப்பணிக்கின்றான். அவன் சுயநம்பிக்கை, பயம் என்ற கட்டுக்களில் இருந்தும் விலகி கேடு, துக்கம் என்பவற்றுக்கு எதிரான பெரிய போராட்டத்தில் உற்சாகத்தோடு ஈடுபடுகின்றான். அவன் தனது கீழான இயல்பின் கேடுகளுக்கும் தனது சகோதரர்களின் துக்கத்துக்கும் எதிராகவே அப்போராட்டத்தில் ஈடுபடுகின்றான்.

3.19 கிலக்கை அடையும் வரை

அந்தப் போராட்டம் போர் முரசங்களின் முதலாவது முழக்கத்தோடேயே வெற்றி கொள்ளக் கூடியது என யாரும் எண்ணலாகாது. வழங்கப் பெற்றுள்ள அறிவைப் பயிற்சிக்குக் கொண்டு வரவேண்டும். தொடர்ச்சியான போராட்டத்தின் மூலம் அதனை இதயத்தில் நிலை நிறுத்தவேண்டும். அத்துடன் மீண்டும் மீண்டும் அப்போராட்டம் மேற்கொள்ளப்படவேண்டும். தன்னிடமுள்ள கீழான இயல்புகள் இருக்கும் வரை தனது கண்களை மூடிக்கொண்டு துன்பப்படும் மனித சமூகத்தின் பரிதாபக்குரல்களுக்குச் செவி சாய்க்காமல் தனக்கு மட்டும் அமைதிவேண்டும் என்று அந்த ஞானத்தைப் பயன்படுத்தினால் வழுவி விழு நேரிடும்.

3.20 இயற்கையின் கியக்கம்

அந்தப் போராட்டம் பயனற்றது என்ற ஆலோசனை இதயத்தைத் துன்புறுத்தக் கூடிய சந்தேகங்களைக்

கொண்டு வரக்கூடும். எட்வின் ஆணோல்டு என்பவர் தனது ஆசிய ஜோதி என்ற ஆங்கில நூலில் குறிப்பிட்டு குப்பவை இவ்விடத்தில் நினைவு கூரத்தக்கன.

எல்லாம் வீணே அவற்றின் கர்வம்

பற்றிய அறிவும் வீணே;

அவை எங்கிறந்து உருவாயினவோ

அங்கேயே மறைகின்றன;

அதற்கு எச்சிறந்த வழியும் இல்லை -

பொறுமையை இழப்பதை விட

மனிதனுக்கு உதவி வேறேதும் இல்லை. அவனது சமூலும் சக்கரம் நிற்பதில்லை. எல்லா உயிர்களும் தமது இயற்கையைப் பின்பற்றுகின்றன. ஆன்மா எல்லாவற்றினதும் பக்கச்சார்பற்ற சாட்சியாக உள்ளது. நல்லது, கெட்டது என்பதெல்லாம் வெறும் வார்த்தைகளே கெட்டதற்கு எதிரான போராட்டமும் வீணே. இயற்கையின் செய்பாட்டில் இருந்து தவிர்க்க முடியாதபடி செயல்கள் நடைபெறுவதனால் எதைத்தான் வைத்திருக்கமுடியும்?

3.21 கவதர்ம்ம

எனினும் ஏமாற்றக்கூடிய பாதி உண்மைகள் வெல்லப்படவேண்டும். இயற்கையின் விளையாட்டு நிலையான விதி யின் படி நடப்பது ம் காரணத்தைப்பின்பற்றிக் காரியம் நிகழ்வதும் தவறாத உண்மைகள் ஆகும். கவர்ச்சி, வெறுப்பு என்ற ஆற்றல் இப்பிரபஞ்சத்தில் ஆழமாக ஊறி உள்ளது. அதனால் எல்லாம் கடந்து சென்றுகொண்டும் மாறிக்கொண்டும் இருக்கின்றன. இரசாயன மூலக்கூறுகளுக்கு எப்படி ஈர்ப்பும் விலக்கும் உள்ளனவோ அப்படியே மனிதருக்கு அன்பும் வெறுப்பும் உள்ளன. அத்தியாவசியம் என்ற இரும்புச் சுற்றுவட்டத்துள் உள்ள ஆற்றலால் எல்லாம் கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலால் எவன் ஆசைகளை வென்று சுவதர்ம்ம என்ற கடமையை மட்டும் செய்கிறானோ அவன் காப்பாற்றப்படுகிறான். சீடன் தான் விரும்புவதனால் சில செயல்களைச் செய்தும் விரும்பாமையால் சில செயல்களைச் செய்யாதும் இருக்கும் வரை அந்தச் சக்கரத்தில் உதவி ஏதுமின்றிச் சமூல வேண்டியதே. அவன் நீதிமானாகவும் நீதியான செயல்களையே செய்பவளாயும் இருந்தாலும் தனது சொந்த இயற்கைக்குப் பலியாகாமல் தவறப்போவதில்லை.

3.22 இயற்கையின் ஆடல்

ஆன்மா தன்னைப் பொறுத்தவரையில் என்றும் சுதந்திரமானது. ஒருவன் தன்னை கீழான இயல்போடு இன்மகண்டு ஆன்ம ஓளியை அதனால் பார்க்க முடியா தபோது தானே தன்னைப் பந்தித்துக் கொள்கிறான்.

ஆன்ம ஒளி என்ற ஏணியில் சீடன் எவ்வளவு உயரம் ஏறுகிறானோ அவனிடம் அவ்வளவுக்கு ஆன்ம சுதந்திரம் பிரகாசிக்கும். அத்தோடு அவன் இயற்கையின் ஆடல்களுக்குக் குருட்டுத்தனமாகத் துன்புறமால் அதன் ஆடலை ஆள்க்கூடியவனாவான்.

3.23 குரியனைக் கண்டபனி

எவன் மனதிற்கிணங்கச் செயற்படுகின்றானோ அவன் புலன்களுக்கிணங்கச் செயல்கடுகின்றவனைக் காட்டிலும் சுதந்திரமானவன். எவன் தனது மனதைப் புத்தியோடு இணைகிறானோ அவன் மேலும் கூடிய சுதந்திரம் உடையவன். ஆனால் ஆன்ம ஒளியால் எவன் நிறைகிறானோ அவன் முழுச்சுதந்திரமானவன் (3.42). எனவே சீடன் புலன்களின் விருப்பு வெறுப்புக்களால் நெறிப்படுத்தப்பட்டுச் செயல்களைச் செய்யாமல் கடமையினால் மட்டும் நெறிப்படுத்தப்பட்டுச் செயல் புரிந்து தனது நிலையை மேன்மேலும் உயர்த்திக் கொள்ள முயலவேண்டும். ஏதோ ஒரு நிலையில் இயற்கையால் கட்டுப்பட்டிருந்தாலும் அவன் எந்தஅடிப்படையில் செயல்படுகிறான் என்பதைத் தெரிவதால் இயல்பான ஆன்மசுதந்திரத்தை இறுதியில் அடைவான். ஒரு நிலையில் உயர்வாக இருப்பது அதனிலும் அடுத்த உயர் நிலையில் தாழ்வானதாகும். ஆனால் ஒவ்வொரு நிலையையும் கடந்து அடுத்த அடுத்த நிலைக்குப் போகும் போது சுதந்திரமும் உயர்ந்து செல்லும். இறுதிவிடுதலை நிலையை அடைய எல்லா ஆசைகளும் மறையும். தன்னை ஆன்மாவோடு

ஜூக்கியப்படுத்தியதும் குரியனைக் கண்ட பனிபோல எல்லா ஆசைகளும் விலகிப் பூரண விடுதலை கிடைக்கும்.

3.24 அறிவும் அனுபவமும்

அவ்வாறு புத்தியை விடவும் உயர்ந்ததான் ஆன்மாவைப் புரிந்து கொண்டு கீழான மனதை அந்த ஆன்மாவால் வென்று வெல்லமுடியாத ஆசை என்ற வடிவத்திலுள்ள உனது எதிரியை ஒ அர்ச்சனனே! கொல்வாயாக (3.43). சீடன் இந்த இறுதிச் சுலோகத்தில் வாழ்ட்டும். இதிலேதான் எல்லாத் துறவிகளையும் அறிவாளிகளையும் மயக்கும் ஆசையை வெற்றி கொள்ளும் இரகசியம் ஒரு சில வார்த்தைகளிலேயே இருக்கின்றது. இந்த இரகசியம் வார்த்தைகளினால் வழங்கக்கூடிய ஒன்று அல்ல என்பதும் சீடன் தனது இதயத்தில் தானே அனுபவித்து உணரவேண்டும் என்பதுமே உண்மை. ஆன்மாவால் கீழ் நிலைகளினை வெல்ல வேண்டும் என்ற வார்த்தைகளின் கருத்தை ஒரளவு புரிந்து கொண்டால் கூட, உயரப் போகவேண்டிய ஏணியின் பாதையில் அவன் சரியாகச் செல்ல ஆரம்பித்துவிட்டான் என்பது உறுதி ஆகும். அவன் அந்த அறிவை நடைமுறையில் பயிற்சிக்குக் கொண்டு வருவானாகில் அவனால் மேலும் முன்னேறலாம் என்பது உறுதி. அப்பொழுது அவன் தனது இலக்கை அடைவதை எந்தக் கடவுள்களாலோ எந்த மனிதர்களாலோ தடுக்க முடியாது.

தொடரும்...

நற்சிந்தனை வேதம் நல்கிய சற்கரு

சௌல்லப்ப னென்னும் சிவமுனியைச் சேவித்து
எல்லையில் இன்பமதை எய்தினனே - நல்லைப்
பதிக்கரசே பார்வதிதன் பாலகனே பல்கால்
துதித்தனனே கூட்டுத்தாள் துணை.

சக்சிதா னந்தத்தைச் சார்சீவர் எய்துவே
நற்சிந்தனைவேதம் நல்கியெல் - சற்குருவே
உந்தன் மலர்பாதும் ஓயா துணர்வார்தம்
சிந்தை வதியும் சிவம்.

சிந்தை மயக்கறுத்த சீரார் சிவதொண்டன்
எந்தை அடியிணைகள் ஏத்துவார் - சிந்தை
சிவம் பிரகாசிக்கும் சித்தரும் ஆவார்
தவம்செய்தார் தாமே அவர்.

- சிவசிந்தனை

சிவான்தம்

தலைவி தனது தோழியை விளித்து; மேல் வருமாறு கூறுவதாகப் பாவனை செய்து ஞான மேல்ட்டினால் ஆனந்த வெள்ளத்திலமிழ்ந்த பக்குவான்மா ஏனைய ஆஸ்மாக்களுக்குக் தான் வளர்ந்த வகையையும் எதிய பேற்றையும் இனிதெடுத்து இயம்புகின்றது.

சகியே! யாவற்றுக்கும் ஆதியாகித், தனக்கு மேற்பட்ட வேறோர் முதலிலதாகி அடியேனுக்குச் சிவானந்தமாகி எழுந்தருளியிருந்து பிரகாசிக்கின்ற அருட்பெருஞ் சோதியானவர் மௌனக்குருவாக முன் வந்து வைகரிவாக்கினால் சொல்லக் கூடாத சின் முத்திரையாகியதிருக்குறிப்புவார்த்தையினையுபதேசித்தனன்.

அங்ஙனம் குறிப்பாற் சொன்ன சொல்லின் அனுபவத் தினை யாதென்ன இயம்புவேன். அடியேனை ஆருமறியாவண்ணம் தந்திரமாய் தனிமையாகச் சும்மா இருக்கச் செய்து இந்திரியங்களின் துவாரமாக முன்னிலைச் சுட்டொன்றுமில்லாமலே, சிவானந்தம் மேவிடச்செய்து, திருவருளினால் பற்றிக் கொண்டன்.

பிரபஞ்ச முகமாகப் பற்றிய பற்றுக்கள் யாவும் நீங்க, இதயத்திலே முதல்வனையே ஆதரவாகப் பற்றச் சொன்னான்; அங்ஙனம் பற்றித் திருவருளால் நோக்கிய விடத்து நான் அடைந்த இன்பத்தினைச் சுவானு பூதியிற்றெரிந்து கொள்வதன்றி யாதென்று எடுத்து வாயினாற் சொல்ல முடியாது. சிறிதும் பிறருக்கு எடுத்துச் சொல்லத்தகாத காரியத்தினைப் பேசினான்.

முதல்வன்பால் கொண்ட காதலினால் இன்னது பேசலாம், இன்னது பேசக் கூடாது என அறியாமல் பேசத்தகாத பழிச்சொற்களைப் பேசி, உணவை வெறுத்து விட்டதனால், சுத்தப் பேயுடம்பாகிப் பிதற்றித் திரிந்தேன்.

இக் கோலத்தினைக் கண்ட என் ஆருயிர் நாயகன் எனது பிரபஞ்ச ஆசையாகிய பேயை யோட்டித் தன் திருவடியின் கீழேயணைத்துக் கொண்டான்.

அங்ஙனம் அணைந்த பின்னர் குழைந்து, வேறுவிடயங்களிற் புலன்களைச் செல்ல வொட்டாது வயமாக்கி அதன் திருமேனியின் கண்ணே அன்பினைப் பெருக்கினேன். அங்ஙனம் செய்யவே அம் முதல்வன் அடியேனைத் தன் வசமாக்கிக் கொண்டு சிறிதும் அவனையன்றி வேறு வாய்ப்போத வகையாக்கின். என்னுடன் வெகுகாலமாகக் கூடிவாழ்ந்த தத்துவமரபினை ஒழித்தனன். இவ் விடயத்தை யான் வாய் திறந்து பேசின் எனக்கு இன்ப வாழ்வு இல்லாமற் போய்விடும்; அங்ஙனம் செய்தவன் சோர நாயகனு

மல்லன். என்னை அடிமையாகக் கொண்டு காக்கின்ற தலைவனாகிய தெய்வமேயாவன்.

கடலின் மடைதிறந்தாற் போன்று இரு கண்களும் இன்பக் கண்ணீர் பொழியவும், உடல் புளகாங் கிதமாகவும் என் மனமுருகவும், தந்திரம் பண்ணினான், என்னிறைவன். காரணத்தால் உள்பொருளும் காரியத்தால் இல் பொருளுமாகி, சுட்டியறியத்தக்க பொருளாகி, உள்ளனத்தினால் பார்க்கப்பட்ட பொருளாகியுள்ள எல்லாவற்றையும் நீக்கென மறந்து விடும்படி சொல்லி அடியேனைச் சிவத்துவ விளக்கம் தந்து ஆண்டுகொண்ட சாமர்த்தியத்தினைப் பார்ப்பாயாக.

பிருதிவி முதலிய ஜம்பூதங்களும் நீ ஆகாய்! பஞ்சேந்திரியங்களும் அந்தக் காரணங்களும் நீ ஆகாய்! இவை எல்லாவற்றையும் ஆராய்ந்தறிகின்ற சித்துப் பொருளே நீயென்று சொல்லினன். இறைவன் அன்படனே சொன்ன சொல் இன்பமாக இருக்கிறது.

எனது தலைவன் தன்னிடத்து அன்புள்ளாரிடத்துத் தானும் அன்பு செய்கின்ற உண்மையன். இன்பத்துக்குக் காரணமாயிருக்கின்ற மவுன நிலையினன். கிருபையுள்ள குருதேசிகன் தனது திருவடியினை என் சிரமீது குட்டினன். அங்ஙனம் குட்டவே என்னை நானிற்து கொண்டேன். அங்ஙனம் அறியவே மனங்குவியப் பெற்றேன்.

சாதலும் பிறத்தலும் என்னையடைய எனக்குண்டான விதமென்னவென்று சிந்தித்துப் பார்த்த விடத்தில், கேவல சகள ரூபமாய் நின்ற மாயாகாரி யமான மனத்தினால் விருத்தியடைந்தது. என் மனமோ கல்லினாற் செய்யப்பட்ட கடினமானது. தெய்வத்தனமையமைந்த மௌன தேசிகனாகி எழுந்தருளிக்கைக்குறி காட்டி எனது சுதந்திரச் செயலை முற்றும் நீக்கி அம் முதல்வனது இனிய அருட் கடலில் அமிழ்த்தி வைத்தனன்.

திருவருளை முன்னிட்டு எப்பொருள்களையும் பார்ப்பாயாக என்றனன். அதனுண்மையை உணராமலே என்னுடைய அறிவினாலே எதிரிட்டு நோக்கினேன். அங்ஙனம் நோக்கிய போது இருளென்கின்ற பொருளைப் பார்த்ததேயன்றி அவ்விருளினைப் பார்த்தவென்னையும் அவ்விடத்துப் பார்த்திலனே. இது என்னபுதுமை!

ஆன்மாவாகிய என்னையும் பரமான்மாவா கிய தன்னையும் வெவ்வேறாக மனத்தினிடத்து நிலையாத வண்ணம் இரண்டன்மையாக நிற்கும்படி(அதாவது

அத்துவிதமாக) சொன்ன மொழியுமோ சித்தாந்த மகாவாக்கியமாகிய ஒரு மொழியே. அந்த ஒரு மொழி யினால் உண்டாகிய சிவானந்தத்தை என்னென்று உரைக்கேன்?

ககம் விளையத்தக்க சிவானந்த பூமியாகிய அந்தச் சிதாகாச வெளியினைப் பொருந்திக் கெட்டவிருளென் கின்ற களையைப் பறித்தெறிந்து பிறகு நோக்கினேன். அங்ஙனம் நோக்கியிலிடத்தில் இறைவனுடைய திரு வழகினையல்லாமல் வேறொரு பொருளினையுங் கண்டேனில்லை.

உடலினிடத்தே உயிர் வாழ்ந்திருக்கும் வாழ்க்கையானது பார்த்தோர் நகைத்தற்கிடமாகும். ஏனெனில் நம்முடைய இரண்டு கண்களும் பார்க்க உயிர் உடம்பை விட்டு நீங்கிப் போய்விடவும் பார்த்தோம். உறங்குவார் போலிருந்து உயிர் நீங்கினும் நீங்கிவிடும். இவ்வுயிர் வாழ்க்கையின் நல்ல தன்மை யாது? நன்மை யாது?

நன்மையென்றது சிறிதும் உணரப்பெறாத அடியே ணைப் பரிசுத்தமாகிய நாத முடிவென்கிற மோன நிலையாகிய நோக்கத்தினைக் கொடுத்து மனச் சலனஞ் சற்றுமில்லாமல் சர்வசக்தனாகிய முதல்வன் தனது திருவடியால் என் சிரத்தின் மீது தீட்சை செய்தான்.

திருவருள் பரிசுக்கத்தகுந்த சிறந்த இனப்மய மான அருட்பெருஞ் சோதியுருவாகிய முதல்வன் அனுவினாஞ் சிறியனாகிய அடியேனத் தனது காருண் ணியத்தினால் போதல் வருதலாகிய சலனமற்றிருக்கிற முழுப்பூரணநிலையிலிருக்கச் செய்தனன்.

சார்சரங்களைனத்தையும் படைத்துக் காத்து அழிக் கிற தொழிலனத்தையும் தம் மிடத்து வைத்திருந்தும் எள்ளளவாயினும் அவற்றுடன் சம்பந்த

மின்றி எழுந்தருளியிருக்கும் சாமர்த்திய முடையவன். அவன் காட்சி ரூபமாத்திரமாக விருக்கிற தன்மையினை நினைக்கத்தக்கது.

மனம் உதித்ததும் ஆங்கே. அம்மனமானது ஒடுங்கி என்னிலும் தெளிவினையடைந்ததும் அவ்விடத்தே. அங்ஙனம் கண்ட நான் தான் இரண்டற்று அத்துவிதமாக நின்றதும் அவ்விடத்தே.

அம்முதற் பொருள் அவ்விடத்தென்றும் இவ்விடத்தென்றும் உள்தோ? சச்சிதானந்த வொளி அகண்ட ரூபமாகி உயர்ந்து பரிபூரணமாக இருப்பதனை நோக்கின் அதன் பிறகு சுத்தாத்துவிதமேயன்றி ஒன்றென்றும் இரண்டென்றும் சொல்லலாமோ? இந்தச் சரீரம் எக் காலத் துமழிந்து போகும் தன்மையினை உடையதேயாம். இச் சரீசரத்தை என்ன காரணமாக உண்மையென நினைத்திருந்தீர்கள். சில சாதனங்களுள் ஒன்றையும்னராத நீங்கள் இயமனுடைய ஒலை வந்தால் அதற்குப்பதில் சொல்ல உங்கட்குமருமொழியுள்தோ?

இவ்வுலகத்தில் நம்மைப்போலே வஞ்சகர்கள் உள்ரோ? ஆனவமலமதிகரித்துத் தழும்புகின்ற சரீரத்தினைச் சத்தியமென்று கண்டுதானோ இவ்விடத்துப் பிழைப்பது? சிவபெருமானுடைய திருவருட் கோலத்தினைச் சத்தியம் என்று நம்ப வேண்டாமோ?

விரும்பத்தக்கன அல்லவென்றும் வெறுக் கத்தக்கன ஆம் என்றும் உலகில் உள்தோ? உனக்கு அகண்டாகார சிவபோக மென்னும் ஆனந்தம் விரும்பின் போத சேட்டையற்றுத் திருவருளில் அறிவு மயமாக அசைவறச் சிறிது நிற்பையாயின் அகண்டாகார நித்திய வியாபக சச்சிதானந்தப் பிழம்பாகிய சிவபெருமான் தானே வெளிப்படுவன்.

ஈளங்தக்களிப்பு

சங்கர சங்கர சம்போ - சிவ

சங்கர சங்கர சம்போ

பெற்றதை ஏதென்று சொல்வேன் - சற்றும்

பேசாத காரியம் பேசினான் தோழி-சங்கர

3

பேசா இடும்பைகள் பேசிச்-சுத்தப்

பேயங்க மாகிப் பிதற்றித் திரிந்தேன்

ஆசா பிசாசைத் துரத்தி-ஜைன்

அடியினைக் கீழே அடக்கிக்கொண்டாண்டி-சங்கர 4

அடக்கிப் புலனைப் பிரித்தே-அவ

னாகிய மேனியில் அன்பை வளர்த்தேன்

மடக்கிக்கொண்டாண்ணனைத் தன்னுள்-சற்றும்

வாய்பேசா வண்ணம் மரபுஞ்செய் தாண்டி-சங்கர 5

ஆதி அனாதியு மாகி - எனக்

கானந்த மாயறி வாய்நின்றி வங்குஞ்

சோதி மாவுனியாய்த் தோன்றி-அவன்

சொல்லாத வார்த்தையைச் சொன்னாண்டி தோழி-சங்கர 1

சொன்னசொல் லேதென்றுசொல்வேன்-என்னைச்

துதாய்த் தனிக்கவே சும்மா இருத்தி

முன்னிலை ஏது மில்லாதே-சுக

முற்றச்செய் தேளனைப் பற்றிக்கொண்டாண்டி-சங்கர 2

பற்றிய பற்றற உள்ளே-தன்னைப்

பற்றங் சொன் னான்பற்றிப் பார்த்த இடத்தே

மரபைக் கெடுத்தனன் கெட்டேன் - இத்தை	என்றும் அழியும்இக் காயம் - இத்தை
வாய்விட்டுச் சொல்லிடின் வாழ்வெனக் கில்லை	ஏதுக்கு மெய்யென் றிருந்தீர் உலகீர்
கரவு புருஷனும் அல்லன் - என்னைக்	ஒன்றும் அறியாத நீரோ - யமன்
காக்குந் தலைமைக் கடவுள்காண் மின்னே-சங்கர	ஓலை வந்தாற்சொல்ல உத்தரம் உண்டோ - சங்கர 22
கடவின் மடைவிண்ட தென்ன - இரு	உண்டோ நமைப்போல வஞ்சர் மலம்
கண்களும் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிய	ஊறித் ததும்பும் உடலைமெய் யென்று
உடலும் புளித மாக - என	கொண்டோ பிழைப்பதின் கையோ - அருட்
துள்ளாழுருக உபாயஞ்செய் தாண்டி - சங்கர	கோல்த்தை பெய்யென்று கொள்ளவேண்டாவோ - சங்கர 23
உள்ளது மில்லது மாய்முன் - உற்ற	வேண்டா விருப்பும் வெறுப்பும் - அந்த
உணர்வது வாயுன் னுளங்கண்ட தெல்லாந்	வில்லங்கத் தாலே விளையும் சனனம்
தள்ளெனச் சொல்லினன் ஜையன் - என்னைத்	ஆண்டான் உரைத்த படியே - சற்றும்
தானாக்கிக் கொண்ட சமர்த்தைப்பார் தோழி - சங்கர 8	அசையா திருந்துகொள்ளவாகி நெஞ்சே - சங்கர 24
பாராதி பூதநீ யல்லை-உண்ணிப்	அறிவாரும் இல்லையோ ஜையோ - என்னை
பாரிந் திரியங் கரணீ யல்லை	யாரென் றறியாத வங்கதே சத்தில்
ஆராய் உணர்வுநீ என்றான் -ஜையன்	வறிதோகா மத்தீயிற் சிக்கி - உள்ள
அன்பாய் உரைத்த சொல் லானந்தந் தோழி - சங்கர 9	வான்பொராநூன் தோற்கவோ வந்தேண்டான் தோழி - சங்கர 25
அன்பருக் கண்பான மெய்யன் - ஜையன்	வந்த வரவை மறந்து - பிக்க
ஆனந்த மோனன் அருட்குரு நாதன்	மாதர்பொன் பூமி மயக்கத்தில் ஆழும்
தன்பாதஞ் சென்னியில் வைத்தான் - என்னைத்	இந்த மயக்கை அறுக்க - எனக்
தானறிந் தேன்மனந் தானிறந் தேனே - சங்கர 10	கெந்தை மெய்ஞ்ஞான எழில்வாள் கொடுத்தான் - சங்கர 26
.....	
தாக்குநல் லானந்த சோதி - அனுவு	வாளாருங் கண்ணியர் மோகம் - யம
தன்னிற் சிறிய எனைத்தன் னருளாற்	வாதைக் கனலை வளர்க்குமெய் என்றே
போக்கு வரவற் றிருக்குஞ் - சுத்த	வேளா னவனுமெய் விட்டான் - என்னில்
பூரண மாக்கினான் புதுமைகாண் மின்னே - சங்கர 18	மிக்கோர் துறக்கை விதியன்றோ தோழி - சங்கர 27
ஆக்கி அளித்துத் துடைக்குந் - தோழில்	விதிக்கும் பிரபஞ்ச மெல்லாஞ் - சுத்த
அத்தனை வைத்து மெள் ஸத்தனை யேனுந்	வெயில்மஞ்ச ளென்னவே வேதாக மங்கள்
தாக்கற நிற்குஞ் சமர்த்தன் - உள்ள	மதிக்கும் அதனை மதியார் - அவர்
சாட்சியைச் சிந்திக்கத் தக்கது தோழி - சங்கர 19	மார்க்கந்துன் மார்க்கஞ்சன் மார்க்கமோ மானே - சங்கர 28
சிந்தை பிறந்ததும் ஆங்கே - அந்தச்	துன்மார்க்க மாதர் மயக்கம் - மனத்
சிந்தை இறந்து தெளிந்ததும் ஆங்கே	தூயர்க்குப் பற்றாது சொன்னேன் சனகன்
எந்த நிலைகளும் ஆங்கே - கண்ட	தன்மார்க்க நீதித்தடாந்தம் - அவன்
யான்றான் இரண்டற் றிருந்தும் ஆங்கே - சங்கர 20	தானந்த மான சதானந்த னன்றோ-சங்கர 29
ஆங்கென்றும் ஈங்கென்றும் உண்டோ - சச்சி	அன்றென்றும் ஆமென்றும் உண்டோ - உனக்
தானந்த சோதி அகண்ட வடிவாய்	கானந்தம் வேண்டின் அறிவாகிச் சற்றே
ஓங்கி நிறைந்தது கண்டால் - பின்னர்	நின்றால் தெரியும் எனவே - மறை
ஓன்றென் றிரண்டென் றுரைத்திட லாமோ - சங்கர 21	நீதிஎம் மாதி நிகழ்த்தினான் தோழி - சங்கர 30

அருந்தவ யோகர் அநுபூதிமாலை

**“நற்சிந்த யென்னும் நறுமலர்சேர் நன்மரமே
கற்பக தாருவெனக் கான்”**

- நற்சிந்தனை

சுவாமிகளது செம்மைமனம் நற்சிந்தை என்னும் நறுமலர் பொதுளிய கற்பகதாரு எனத் திகழ்ந்தது. கற்பகதரு தேவலோகத்திலுள்ளது. அது நினைப் பவர்க்கு நினைப்பதை அளிக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்த தேவதாரு. சுவாமிகளும் விரும்புவார் விரும்புவதை அருளவுல்ல கற்பகதாருவெனவே விளங்கினார். அவரைச் சார்ந்து மகப்பேற்றை விரும்பிய மாதரார்க்கு அவரைச் சார்ந்து மகப்பேற்றை விரும்பிய மாதரார்க்கு

**“ஆறாக் கவலையெல்லாம் நீறாக்கி அழையைதைப்
பேறாக்கி வைப்பாய் பிரானே நீ கண்வளாய்”**

என நிறைவூறும் நற்சிந்தனை மலர் அவரிடமிருந்து உதிர்ந்தது. அந்த அருந்துதித் தாலாட்டு அருந்ததி அன்ன மகவுகளை அத்தாயாருக்கு அளித்தது. மங்கள காரியம் தடையுண் டிருக்கும் கவலையுடன் சுவாமிகளை நினைந்திருந்த இல்லத்தாருக்கு “எங்கும் மங்களம் தங்கும்படி அருள்தந்து ரோட்சி” என நிறைவூறும் கீத்ததைப் பாடி அளித்தார். அக்கீதம் அவ்வில்லத்திலே மங்களம் நிலவ அருளியது. இவ்வாறான பாடல்களிற் கூட அவரது அநுபூதி ஒளிர்ந்தது. எடுத்துக்காட்டாக அந்த மங்களப் பாட்டிலே

**“காமக் குரோத மோகக் கடலைக் கடந்தேன்
கங்குல் பகற்ற காட்சியைக் கண்டேன்”**

என அவரது சோதி சொருபம் ஒளிர்கிறது. ஆயினும் இகபரசுகங்களை வேண்டாது ஞானச் செல்வம் ஒன்றையே வேண்டி நின்ற பக்குவர்களுக்குப் பரிமளம் கமமும் தூய ஞான மலர்களையே அக்கற்பகதாரு சொரிந்தது. அத்தகைய ஞானமலர்கள் நற்சிந்தனை யிலே அங்கும் இங்குமாய்க் கிடக்கின்றன. அவற்றை ஒருங்கே தொகுத்து நோக்கின் சுவாமிகளது சோதி சொருபத்தின் ஒளிப்பிரகாசம் வியந்து நயக்கத்தக்கதாய் உள்ளதை ஒருவாறு உணர்ந்து இன்பற்றலாம். மேலும் அவற்றை நிரல்படக் கோவையாக்கிப் பார்ப்பின் அது சுவாமிகளுக்கே சூட்டக்கூடிய ஒப்பற்ற சொன்மாலை

யாகவும் திகழும். அவ்வாறானதொரு அநுபூதி மாலை யைக் கோர்க்கும் ஓர் முயற்சி இங்கு மேற்கொள்ளப் படுகிறது. சுவாமிகளது அநுபூதி மனிகளை நிரற்படுத் தின் அந்நிரல் மேல்வருமாறு அமையலாம்.

1. ஆசான் அருளால் நேசாநுபூதி வாய்த்த நிலையில் உதித்த பாமனிகள் அவ்வநுபூதி மாலையில் முகப்பிற் கோத்தற்குரியன்.
2. நேசாநுபூதி வாய்த்த ஆனந்தக் களிப்பிற் பிறந்த பாமனிகள் அடுத்துக் கோத்தற்கு இயைந்தவை.
3. ஆனந்தக் களிப்பு மிதமிஞ்சி ஞானவிசராகிய போது வெளிப்பட்ட மனிகள் தொடுத்துக் கோவைசெய்தற்கேற்றன.
4. பேசாநுபூதியில் உதித்த மோனமனிகள் அம் மாலையின் பதக்கம் போன்று ஒளிர்வன.

1. நேசாநுபூதி வாய்த்த சுகப்பெருக்கில் உதித்த மனிகள்

இம் மனிகளுடன் அநுபூதி உதயமாதற்கு முன் தோன்றும் விடிவெள்ளிப் பிரகாசம் போன்ற பாமனிகளையும், அநுபூதி வாய்த்தமின் சூட்டோடு சூடாகப் போற்றிய குருதோத்திரப் பாமனிகளையும் இணைத்துக்கோப்பின் அதில் ஒன்றோடொன்று இயைபான மூவித வண்ணங்களின் அழகை அனுபவிக்கக் கூடியதாயிருக்கும். ஆதலால் இம்முகப்பிலே

- (அ) பக்குவகாலச் சிலிர்சிலிப்பிற் பிறந்த பாமனிகள்
- (ஆ) அநுபூதி மனிகள்
- (இ) குருதட்சினையான போற்றுதல் மனிகள் என்னும் மூவண்ணப் பாமனிகள் ஒளிரும்.

(அ) பக்குவகாலப் பாமனிகள்

மனிவாசகத் தேவ யாத்திரைப் பத்திலே
“போவோம் காலம் புகுந்து கான்.....”

“திருமாயனிக்கதவம் திறந்தபோதே சிவபுரத்துக் குருமால் அறியாத் திருப்புயங்கன்
திருத்தாள் சௌன்று சேர்வோமே”

என்றெல்லாம் பாடுகின்றாரல்லவா? இப்பத்திலே
திருக்கதவருகே திறக்கும் தருணம் பார்த்து உள்ளார்ந்த
உருக்கத்துடன் உடல் நடுங்கி நிற்கும் உண்மையென்
பாளன் ஒருவன் தெரிகின்றானல்லவா! நற்சிந்தனையின்
சில பாடல்களில் இத்தகைய ஓர் விடிவகாலத்தில்
ஞானோதயத்தை எதிர்பார்த்து உளம் உருகி நிற்கும்
சுவாமிகள் தோன்றுகின்றார். இவற்றுக்கு எடுத்துக்
காட்டானாலுருக்கீதம் மேல்வருவது:-

பல்லி

திருவருள் கைகூடே சிந்தை களிக்குருது

அதுபல்லி

ஒருவரும் எதிரில்லாத உண்மை முதிருது

(திருவருள்)

ஏணங்கள்

ஓண்டோ விரண்டோ வெள்ளுஞ் சந்தேகந் தெளியது

ஓம்சிவாய நமவென்ன உள்ளங் குளிருது

(திருவருள்)

அதிர வரும்நமனும் அஞ்சியே பணிசெய்யும்

அஞ்சுவ தொன்றுமில்லை அஞ்சவரு வதுமில்லை

(திருவருள்)

இக்ஸீத்து “உ”கர ஒசையின் செறிவு சாவேரி இராகத்
துக்கே உயிர்ப்பூட்டவெல்லதெனத் தெரிகிறது.

இப்பாமணியுடன்

“ஓம்நாம் நாமென்று ஒலிக்குது....”

என்ற நற்சிந்தனை மணியும் இணைத்துக் கோத்தற்குரிய
தெனலாம்.

(ஆ) அனுபுதி மணிகள்

சுவாமிகளின் குருமணி நல்லூரில் தேரடியில் ஒருநாள்
தினையாவு போதினிலே ஒருநோக்கு, ஒருவாக்கு, ஒரு
தொடுகை ஒரு கைகாட்டு என்பவற்றினால் சும்மா
இருக்கும் சூட்சத்தில் மாட்டிவைத்தமையை விளக்
கஞ்செய்யும் மாணிக்க மணிகள் இவை. இவற்றுக்கான
ஒர் எடுத்துக்காட்டு.

நேரிசை வென்பா

ஷ்சாகைக் கண்டேன் அருந்தவர்வாழ் நல்லூரிற்
பேசா தனவெல்லாம் பேசினான் - கூசாமல்
நின்றேன்ந் யார்பா வென்றே யத்தினான்
அன்றேயான் பெற்றே எருள்

1

அருவளாளிக்குள் வேபுகுந்து சென்றேய்யான் ஆங்கே
இருள்கூழ்ந் திருப்பதைக் கண்டேன் - பொருளறியேன்
ஓப்பால்லாப் பிள்ளையை வோதினான் கேட்டுகிறேன்
மர்மந்தே ராது மலைத்து

2

மலைத்துநின்ற வென்றன மனமகிழ் நோக்கி
அலைத்துநின்ற மாயை யகலத் - தலைத்தலத்திற்
கைகாட்டுச் சொல்லவுற்றான் கந்தன் திருமுற்றில்
மெய்மறந்து நின்றேன் வியந்து

3

வியந்துநின்ற வென்றனக்கு வேதாந்த வன்மை
யயந்தீரும் வன்னையவன் பண்பாப் - நயந்துகொள்
அப்படியே யுள்ளதுகான் ஓராவார் என்றானால்
ஓப்பில்லா மாதவத்தோன் உற்று

4

உற்றாரும் போனார் உடன்பிறந்தார் தாம்போனார்
பெற்றாரும் போனார்கள் பேருவகில் - மற்றாரும்
தன்னொப்பார் இல்லாத தலைவன் திருவருளால்
என்னொப்பாரின்றியிருந் தேன்

5

கண்டபத்துப் பாடல் பத்திலும் தேரடியிற் கண்ட
சிவயோகம் விவரமாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இதனுடன் “இருவருந்தேடிக்காணா இறைவன்” எனத்
தொடங்கும் செய்யுளும் இணைத்துக் கோத்தற்
குரியது. மேலும் நல்லூரில் தேரடியில் நான்கண்ட
சிவயோகம் என்றவாறு தருணம் வாய்ந்த போதெல்
லாம் இச்சிவாநுபூதியை நினைவுட்டிக் கொண்டே
யிருக்கிறார். ஆதலினால் நற்சிந்தனைப் பாடல்கள்
பலவற்றின் முதலிலோ இடையிலோ முடிவிலோ இந்த
நல்த்தைப் பாடும் பாமணிகள் இலங்குகின்றன. “முத்தி
நல்குமே” என்ற மோகந்தீர்த்து முத்தி நல்கும் பாடலின்
நடுவிலே.

மண்டலம் முழுவதும் மன்னியபொருளைக் கண்டு கொண்டேனே கவலை தீர்ந்தேனே முடிடக மலர்த்தாள் முழுமிகைச் கொண்டேன் அண்டரும் அறியார் அதிசயம் அதிசயம் என வருகிறது. ஒதுக் அதுநாம் ஓம்தத்சத்தூம் என்ற நெடும்பாடலில்

“சாதலும் பிறத்தலும் தவிர்த்தைனயான்ட் போத குருவைப் புண்ணிய மூர்த்தியை நாதங் கடந்த நானவெளியிகடப் பேதமின்றிக் கண்டு பிறப்பற்றோமே ஒதுக் அதுநாம் ஓம்தத் சத்தூம்”

என வருகிறது. நல்ல மலர் எனத் தொடங்கும் பாடலின் இறுதிச் செய்யுள்

“இன்றிருளைநீக்கி ஏழுந்த கதிரவன்போல் அன்றை அகவிருளைத் தீர்ப்பதற்கு குன்றுபோல் வந்தா எனாருவன் வளங்கேரும் நல்லூரில் தந்தான் அருளைஞக்குத் தான்”

என அமைந்திருக்கிறது. அன்பர்களிடம் “சிவதொன்டனைக் காக்கச் சிந்தை வேண்டாவோ” எனக் கேட்கும் ஒர் நற்சிந்தனையின் முதலில் குருவாக்கின் வல்லபத்தால் தமக்கு அநுபூதி நலம் வாய்த்த திறத்தைக் கூறுகிறார்.

“உன்மை முழுதுமென ஒதும் ஒருமாழியால் என்னை மறந்தேன் பொகன்றேன் - பின்னையிங் காச்சியங் காணேன் அண்டியென்ட மெல்லாமே போச்சுதொன்றாகப் புகல்”

இவ்வாறாக ஆங்காங்கே ஒளிரும் அநுபூதி திமணி களை யெல்லாம் ஒரிடத்தில் ஒருங்கு திரட்டிக் கோத்து நோக்கின் அது ஒரு திரள்மணிக் குன்று ஒப்பத்திகழும்.

(க) குருத்சிகையான போற்றுதல்:

அநுபூதி நலம் வாய்ந்த அப்பொழுதிலேயே மதுவுண்ட வண்டு மகரந்தப்பொடி படிந்த பொன்மேனியுடன் மந்தமாக முரலும் மதுர இசைபோன்று அநுபூதி நலமீந்த ஆசானைப் போற்றும் துதிப்பாடல்கள் “முத்து மாமணி மாணிக்க பவளத்தின் முழுச்சோதி” போன்று ஒளிர்வன. ஆசைக்கடலில் அலைந்து திரியும்

நம்போலிகளுக்கே அப்பாக்களைப்பாடித் துதிக்கும் போது ஆனந்தம் பெருகுமெனின் ஆசைகடந்த ஆனந்தப்பெருக்கில் சுவாமிகளின் நாவிலிருந்து பெருகும் இத்தோத்திரங்கள் ஊற்றெடுத்த உள்ளப் பொய்கையின் இன்பசாகர சுகத்தை நம்மால் அளந் தறிந்து கூறல் இயலுமோ! அவற்றைப் பாடிப் பாடி மகிழும் பாக்கியித்தோடு அமைவோமாக.

போற்றியாரு பொல்லாப்பு மில்லையெற்ற
புங்கழல்க் காவைபொற்றி புவியுள்ளோர்கள்
ஏற்றுகின்ற திருவுடக எள்ளும் போற்றி
எளியை யான்டுகொண்ட கருகண போற்றி
சாற்றரிய மலர்ச்சோலை தயங்கு கின்ற
தன்புள்ளேசர் நல்லூரிற் குருவாய் வந்து
வேற்றிருந்தென் விளைதீர்த்த விமலா வன்னை
வேறாக என்னுகற்க விதிய முக்கோ

உன்போதா னுகைப்போல ஒருவ ரிந்த
உகக்தில் உறுதிதந்தோ ருளைந்து பார்க்கில்
என்டோள ஓவாய்ந்தே என்னை யுன்னை
வர்பிரித்துச் சொல்லவெல்லார் எந்தாய்! எந்தாய்!
வன்போதை குறையாத வளங்கீர்சர் நல்லைக்
குருமனியே! மவுத்தின் வைப்பே! யுன்னை
கன்டோர்க்குங் குறையுன்டோ கலந்து கொண்டேன்
கன்னன்ட வன்போ ஓயி வேனே. 2

ஒயுநான் மறைதேழி யறியா வன்னை
யாராறிவா ரநும்பொன்னே மகிழே முத்தே
மாயவுட வுன்மையை மதித்து
வாழுமயங்காம லடியேன நல்லூர் தன்னில்
தோயுமருட் குருவாகிச் சொநூபங் காட்டுச்
கூம்பெறவே யிருத்தி வைத்தா யிலியென்கு
வாயுமுன்போ வணங்குதற்கு வழிவே றுன்டோ
வள்ளலே யுள்ளதைந் வழுத்து வாயே. 3

2. ஆனந்தக் கஸிப்பிற் பிறந்த அநுபூதி மணிகள்

தாயுமான சுவாமிகள் பாடலின் இறுதிப் பகுதியில் ஆனந்தக்களிப்பு என்ற தலையங்கத்தி ணையுடைய ஒரு பாடல் உளது. அதன் மெட்டு “சங்கர சங்கர சம்போ சிவ சங்கர சங்கர சம்போ” என உளது. இம்மெட்டும், பாட்டும் அந்நாட்களில் பிரபலமாயிருந்தது. ஆண்டிப் பண்டாரங்கள் இதனைப் பாடி ஆனந்தக் கூத்தாடுவார்கள். சுவாமிகள் பிரபலமாயிருந்த இந்த மெட்டுலே

தமக்கு அநுபூதி நலம் வாய்த்த ஆனந்தக் களிப்பைப் பாடிமகிழ்ந்தார். இதற்கு எடுத்துக் காட்டான ஓர் நற்சிந்தனை மணி மேல்வருவது.

தானா தனா தந்தனான தனதன	
தானா தனா தந்தனான தந்தனான	
ஒருசால்லா னுளந்தூய்மை யாச்சே சிவசிவ	
ஒன்றிரண் டென்றிடும் பேதமும் போச்சே	
நூவிளை என்பதும் பேச்சே	
என்ன அறிந்தேன் டொற்றுப் போச்சே	1
எல்லாமன் கைவச மாச்சே சிவசிவ	
எடுத்த பிறப்பின் பயன்சித்தி யாச்சே	
உல்லாச மாய்த்திரிவ தாச்சே	
உலகலா மெனக்குற வாகிப் போச்சே	2
சொல்லாலே வாய்த்த சுகத்தை சிவசிவ	
சுகிய்யதே அல்லாமற் சொல்லவொன்	
ணாதேகல்லாதே யாவங்கற் றேனே	
காயத்தையும் என்றன் கைக்குள்வைத் தேனே	3
அண்ட சுராசர மெல்லாம் சிவசிவ	
அகத்திலே கண்டு தரிசித்துக் கொண்டேன்	
முண்டக மலர்ப்பாதங் கண்டேன்	
முவருந் தேவரும் முஹாத்ததுங் கண்டேன்	4

இந்த நன்மணியிலே மகத்துக்களின் மகத்தாக அல்லவோ சுவாமிகள் தோன்றுகின்றார். இத்துடன் தாளம் போடு ஆதியவற்றையும் இணைத்துக் கொள்ளலாம்.

(1) நூனவிசர்
“உன்மையைக் கண்டால் பித்துப்பிழத்துவிடும் உகைம் உள்துவிதை”

என்றோர் அருள்மொழி சுவாமிகளது “எங்கள் ஆசான் அருள்மொழிகள்” என்ற நூலில் உளது. உன்மையுணர்ந்த அநுபூதிமான்களுக்கு இந்த ஞானவிசர் இயல்பேயாகும். செல்லப்பர் இத்தகைய

ஓர் விசரராகவே இருந்தார். மனிதனது சுவதரும், சமூகதரும், சமய ஆசாரம், அட்டாங்க யோகம் முதலான சாதனைகள் ஆதிய இவையொன்று அவர்களுக்கில்லை. மங்களமாகப் பேசுதல், பொங்கல் பூசை, சிங்களவர், தமிழர் இவையொன்றும் இல்லை. சுவாமிகள் இலுப்பை வேரில் இருந்த காலத்தில் இவ்வாறுதான் இருந்தார். பின்னர் உலகவர்க்கு உண்மையை உணர்த்தத் திருவுளக் கொண்டமையால் உலகவாசி போன் நொழுகினாரே யல்லாமல் அவரது உண்மைச் சபாவும் அவர்தம் குருவைப் போன் நேரிருந்தது. இத்தன்மை மேல்வரும் நற்சிந்தனை மணியில் நன்கு தெரிகிறது.

அங்கும் இங்கும் எங்கும் நான்	
அதை யறியும் விசரன் நான்	1
பங்கு போட்டு வணங்க மாட்டேன்	
பாவ புன்னியும் அறிய மாட்டேன்	2
மங்கள மாகப் பேச மாட்டேன்	
மாய வாழ்வை மதிக்க மாட்டேன்	3
பொங்கல் பூசை செய்ய மாட்டேன்	
போனதை யென்னிக் கலங்க மாட்டேன்	4
மங்குவார் செல்வும் மதிக்க மாட்டேன்	
மாய வித்தை காட்ட மாட்டேன்	5
சிங்கக் குட்டி போல நடப்பேன்	
தீயா ரோடு கூட மாட்டேன்	6
எங்கும் என்றன் தங்கும் வீடு	
ஏற்ப திகழ்ச்சி என்ன மாட்டேன்	7
சிங்கவார் தமிழரைக் கான மாட்டேன்	
சின்னம் ஒன்றும் போட மாட்டேன்	8
தங்கப் பொம்மை போல விருப்பேன்	
சாம்ப சிவசிவ என்று சொல்வேன்	9
மங்கைமார் கழுந்து கும்பிடும் நல்லுரான்	
என்னப்பன் செல்லப்பனை மறக்க மாட்டேன்	10

இதனுடன் “ஏதும் இயம்பமாட்டேன்....” எனும் பாமனியையும் இணைத்து நோக்கலாம். ஒன்று இரண்டு, நன்று தீது, இகழ்ச்சி புகழ்ச்சி, மடையன் ஞானி, என்பன மட்டுமென்றி, அவர் சத்தியத்தைப் போற்றியது போன்றே போற்றிய ஒரு பொல்லாப்பு முதலாய சத்திய வாசகங்களையும், குரு சீட முறை மையையும் கூட அறியாத ஆகிழுமியில் உறைவதை இம்மணிகள் துலக்கமாய்க் காட்டுகின்றன. நம் போலிகளும் மாய வாழ்க்கையை ஒரு காசுக்கும் பெறாத கூட்டிக் கொளுத்தி ஏரிக்கவேண்டிய குப்பை என்ற உணர்ச்சியை உள்ளத்திற் பதித்துக் கொள்வதற்குக் கோடி கோடியான உபதேச உரைகளிலும் சுவாமிகள் காட்டுகின்ற இந்த ஞானவிசரக் கோலம் ஆற்றல் வாய்ந்ததாயிருக்கின்றது.

(1) மோனமணிப்புடனம்

சுவாமிகள் குடியிருக்கும் அநுபுதி மாலையின் பதக்கம் போன்றொளிர்வது மோனமணிப்பாக்களேயாம். இவை சுவாமிகள் நித்தியமாய் நிலைத்துவிட்ட மாறாத மெளனகத்தில் விளைந்தவை. இம்மணிகளுட் சில இனிய கீதங்களாயுள்ளன. உந்தீபறப் பாக்களும், குதம்பாய்ப் பாடல் களும் இம்மோன சுகத்தைக் கூறுதற்கு உகந்தவை போலும். அவற்றில் எங்கும் இச்சுகம் பொலிகிறது. எடுத்துக்காட்டான் ஒரு குதம்பாய்ப் பாடல் மேல்வருவது.

ஓங்கார மேடையின் மேலேறிநின்றேன் ஓங்கார மேடையின் குதம்பாய் தூங்காமல் தூங்குஞ் சுகம்வந்து வாய்த்தது சும்மா விருந்தேனா குதம்பாய் சும்மா விருந்தேனா ஞங்காரம் போச்சுது ஆனந்தம் போச்சுது அவனேநா னானேனா குதம்பாய் அவனேநா னானேனா நீங்காத நின்மல நிட்டை பலித்தது நீநா னில்கலையா குதம்பாய் நீநா னில்கலையா	1 2 3 4	ஓங்கார கரண்டென ஒதமு முயாமல் ஓவிய மானேனா குதம்பாய் ஓவிய மானேனா நன்றெந் தீதென நவில முழயாத நாதன்றாள் சேர்ந்தேனா குதம்பாய் நாதன்றாள் சேர்ந்தேனா கண்ணுக்குக் கண்ணா யிருக்கின்ற கற்கதனைக் கண்டு களித்தேனா குதம்பாய் கண்டு களித்தேனா அண்டமும் பிண்டமும் ஓன்றோ ரெண்டோவன் றநியா திருந்தேனா குதம்பாய் அறியா திருந்தேனா ஆதார மாறும் அவத்தையோ ரைந்தும் அடியோடு போச்சுதழ குதம்பாய் அடியோடு போச்சுதழ பாதார விந்தத்தைக் காணாமற் கண்டு பணியாமற் பணிந்தேனா குதம்பாய் பணியாமற் பணிந்தேனா	5 6 7 8 9 10
---	--	---	---

பாதாரவிந்தத்தைப் பார்ப்பது எவ்வாறு? பணிவது எவ்வாறு? பாராது பார்ப்பதும், பணியாமற் பணிவதுமே அதாவது சுட்டிறந்த பூரணத்துட்சும்மா இருந்து சுகிப்பதுவே பாதாரவிந்தத்தைப் பார்த்துப் பணிதல் போலும். நமது கற்பனைக்கு எட்டாத இப்பாக்கியம் சுவாமிகளுக்குக் கைவல்யமாகியிருந்தது. “தன்னையறிந்தோமே... “எங்கள் வளநாடு... ஆகிய பாமனிகளும், இப்பதக் கத்தில் ஒளிர்வன. மேலும் பாடல்கள் பலவற்றில் ஆங்காங்கே இம்மோன மணிகள் சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கின்றன. திருமந்திரச் சாயலில் அமைந்த நற்சிந்தனைகளிலே.

“அயலறியாத ஆளந்தம் பெற்றேன்...
ஆதிய பாடல்கள் ஆங்காங்கே ஒளிர்கின்றன. இவை யாவும் திரண்டிருக்கும் பாக்கள் நவரத்தினம் பதித்த பதக்கம் போன்று அநுபுதி மணிமாலைக்கு அணிசெய்யும்.

நற் சிந்தனைத் திருநூலிலிருந்து திரட்டிய குறுந்திரட்டுக்கள் சில இன்று பிரபலமாயுள்ளன. நற்சிந்தனைக் கீர்த்தனைகள், முருகன் திருப்பாடற் றிரட்டு குரு தோத்திரமாலை என்பன இத்தகைய தொகைநூல்கள். இந்நூல்களின் வரிசையில் அருந் தவயோகர் அநுபுதிமாலையும் இடம்பெற்றத்தக்கது. ஒர் ஏழைத் தொழும்பனின் எண்ணத்தில் தோன்றிய அநுபுதிமாலையின் நீலவரைப்படமேயிது. இதனைச் செம்மையாக்கும் பணியில் நற் சிந்தனையை நாள்வாய்ப்பாரணத் திருநூலாக்ககொண்டு நாளும், நாளும் ஓதி மகிழும் நாடெடங்கும் செறிந்து வாழும் சுவாமி பக்தர்கள் பங்குகொள்வார்களேயானால்

சுவாமிகளது மார்புக்கு அணிகலனாக அழகியதோர் சொன்மாலையைப் புனைதல் கூடும். செல்லப்பரைப் பற்றிய மிகவும் அழகிய ஓவியத்தைச் சுவாமிகளின் சொற்சித்திரங்களே வரைந்திருக்கின்றன. அவ்வாறே சுவாமிகளின் திருவருவையும் அவரது செந்தாப் பிறந்த சொற்களே சரியாகச் சித்திரிக் கின்றன. சிறப்பாக அவரது சொல்லமுடியாத அகச்சோதியை, அவ்வகச் சோதியிலிருந்தும் கிளர்ந்த சொற்களே செம்மையாகக் காட்டுகின்றன. அத்தகைய சொன்மணிகளாலான மாலை குருபூசைக் காலங்களிலே சுவாமிகளுக்குச் சூட்டிமகிழ்தற்குத் தகுந்த மாலை யாகத்திகழும்.

- ◆ ◆ ◆
- 1) நற்சாலில் வல்லசைல் ஸ்பஸின்**
- நன்மக வாக்கியம் பெற்றாரே
நானும் சோதிநற் பேற்றினை
நாடிய சேதியைச் சொன்னாரே
பற்றினை அற்றிடப் பற்பல
பாடலில் பார்த்ததைச் செய்தாரே
பாரினு வோரவர் பாடலும்
பாகதவயான் றுங்டெனக் கண்டாரே
முற்றுமு ஸாந்தநற் சிந்தனை
முலம் தாகுவமன் றோதாரே
முவல குந்தாழு மாறகத
முதுரை போலவும் தந்தாரே
உற்றகத யுள்ளாழு ஸாந்தவர்
உண்மையுங் கண்டுமே கிழ்ந்தாரே
யோகச வாயிசைய் சேவையை
ஒருவர் ஓர்தினம் உய்வாரே
- 2) சந்தகம் வந்துநி ரந்தாக்**
- சஞ்சலம் எய்துவ தாகாதே
தாமதி யாதையின் வாழ்விகளைச்
சாடுமீத் துங்பமும் ஓயாதே
விந்தகதயைத் தந்துமு யக்குமிம்
மின்னிடு மன்னுல கேகாதே
வீரமும் பேரமும் யாவராடும்
வீக்கினிற் பேசுவ தாகாதே
பந்தம் தென்னவ ஸாந்தகும்
பற்பல பாசமும் ஏகாதே
பாகதவய மாற்றுவ தாயுள
பாரிய வாம்புவன் ஓயாதே
எந்தகமை வந்துமு வந்தசொல்
என்றவர் தந்ததும் ஒகாதே
யோகச வாயிதன் போதனை
ஓழியம் சிந்தகனையுட் புகுந்திழலே.

சிவதொண்டன்

ஷவினங்கி மாரி - பங்குனி (2018 மார்ச் - ஏப்ரல்)
இதழ் (3-4)

நாபகப்படுத்தல்

ஆன்மா நித்தியம் ஆன பொருளை
ஆசான் சொல்லக் கேட்டிருந்தோம்
அதையே மறந்தோம் பிறந்தோம் கிரிநாம்
அதுவே நாமென என்னிடுவோம்
-நற்சிந்தனை

“மறதியே பாவம்”

“நாபகப்படுத்தலே பெரிய சாதனை”

- எங்கள் ஆசான் அருள்மொழிகள்

சுவாமிகள் அனுபவ ஞானத்தினால் சொன்ன இவ்வுபதேச மொழிகள் தெளிவும் எளிமையும் வாய்ந்தன. ஆயினும் இவற்றை அறிந்து ஜயமறத் தெளிந்து அத்தெளிவில் உறுதியறுவது அத்துணை எளிதன்று. இவ்வுபதேச மொழிகளை இடையறாது சிந்தித்துச் சிந்தித்துத் தெளிவதனா லேயே ஒருவாறு உணர்ந்துணர்ந்து இன்புறுதல் இயலும். இத்னைத் தொடக்கத்தில் எடுத்தாண்ட நற்சிந்தனையை அடுத்து வரும் செய்யுளிலே சுவாமிகள் பாடி வைத்திருக்கிறார்.

“நாநுதினம் சாதனை செய்யச் செய்ய

ஆனந்த மான மோட்ச வீட்டை

அடைவோம் திலோர் ஜயமும் கிள்ளை ...”

நாடோறும் சுவாமிகளின் உபதேசமொழிகளை அழுத்தி அழுத்திச் சாதனை செய்வதாலேயே உண்மையை உணர்ந்து தெளிந்து உறுதியற்று ஆனந்தம் அடைதல் இயலும். ஆதலினால் அவ்வாறு இடையாது சாதனை செய்தற்பொருட்டுச் சுவாமிகளின்

உபதேசத்தினை மேல்வரும் நான்கு அம்சங்களாக குறித்துக்கொள்வோம்.

1. ஆன்மா நித்தியம்
2. இதனை மறந்து விட்டோம்
3. மறதியால் பிறவி மயக்கத்துட்பட்டுள்ளோம்
4. இம்மயக்கத்தில் விடுபட நாம் நித்தியமான ஆன்மா என்ற உண்மையை ஞாபகப்படுத்தும் சாதனையில் ஈடுபடுவோம்.

ஆன்மா நித்தியம்

சுவாமிகள் “ஆன்மாவே நாம் என்ற சேதி தெரிந்ததடி” என்றும் “அழியா மெய்ப்பொருளாகிய ஆன்மா அறிவோம் நாம் நன்றாய்” என்றும் பாடுவார். அவ்வாறு ஆன்மாவே நாம் என்ற சேதி யை நன்றாக அறிந்த தெளிவினாலே ஆன்ம இயல்பை விளக்கமாக கூறியிருக்கிறார். ஆன்மா அழியாப்பொருள். அதனைத் தீ சுடா, கடல் மூடி அமிழ்ததா, காற்று அசைக்க மாட்டா. அது இயற்கைப் பொருட்களால் ஆளப்படுவதன்று இயற்கையை ஆள்வது. அதற்கு அள்ளன தந்தை இல்லை, மூப்பு இளமையில்லை, பெருமை சிறுமையில்லை, அது பிறிவறியாதது, துன்பந்து டைப்பது, இன்பம் படைப்பது இப்படிப்பலவாறாக அந்த உண்மை நிலையை அவர் விளக்கி சொல்லியிருக்கிறார்.

மறதி

நாம் இந்த உண்மை நிலையை மறந்து போனோம். இந்த மறதியைப் பெரியோர் உருவகக்கதைகள் ஊடாகச் சொல்லியிருக்கின்றனர். பரமஹம்சர் சிங்கக் குட்டி ஒன்று தாயைப்பிரிந்து ஆட்டுமந்தையுடன் கூடிச் சீவிக்க நேரிட்டபோது அது சிங்கத்தின் சுபாவத்தை மறந்து போனமையை அக்கதையிலே காட்டியிருக்கிறார். சித்தாந்த சாத்திரங்கள் அரசகுலத் துச்சிறுவன் ஒருவன் காட்டிலே அகப்பட்டு வேட்டுவச் சூழலிலே வாழவேண்டி நேரிட்டபோது தான் மன்னவன் மகன் என்பதை மறந்து போனமையைக் கூறுகின்றன. இத்தகையதோர் நிலைமையினாலேயே நாம் ஆன்மா என்ற உண்மையை மறந்து போய்க் கிடக்கின்றோம்.

பிறவிமயக்கம்

சிங்கக்குட்டி தான் சிங்கம் என்பதனை மறந்து போனதால் ஆட்டுமந்தையுடன் சேர்ந்து பல், இலை, குளை என்பவற்றை புசிப்பதும் ஆடு கதறுவது போல் கத்துவதும் எவ்வளவு பரிதாபம். மன்னவன் மகன் வேட்டுவரோடு கூடி தழைகளை உடுத்து புதர்களில்

மறைந்து வேட்டையாடி வேடுவனாக வாழ்வது எத்துணைப் பழிபாவம். இவ்வாறான கேட்டினை எடுத்துக்காட்டும் இன்னோர் உருவக கதையும் உள்ளது. முனிவர் ஒருவர் ஏதோ ஓர் பிழையினாலே பன்றியாய்ப் பிறக்கும் சாபத்திற்கு ஆளானார். அப்போது அம்முனி தனது மைந்தனிடம் இப்படியான ஒரு ஈனப்பிறப்பு நேரிட்டால் உடனே என்னை வாளால் வெட்டிக்கொன்றுவிடு எனக்கூறினார். அதன்படி முனிவன் பன்றிக்குட்டியான போது மைந்தன் வெட்டுவதற்கு ஆயத்தமானான். ஆனால் பன்றிக்குட்டி ஓடிக்காட்டில் மறைந்துவிட்டது. சில நாட்களின் பின் முனி மைந்தன் தேடிச்சென்று காட்டிலே பன்றி முனியைக் கண்டுகொண்டான். பன்றிமுனி ஒரு பெண் பன்றியுடன் கூடி நின்றது. முனிமைந்தன் சினத்துடன் வாளினால் வீச ஆயத்தமான போது பன்றி துணை யுடன் விரைந்து ஓடி மறைந்தது. இன்னும் சில நாட்களுக்குப் பின் மைந்தன் மீண்டும் முனிப்பன்றியை கண்டுகொண்டான். இப்பொழுது அது பெண்டு பிள்ளைகளுடன் நின்றது. அது மைந்தனைப் பார்த்து சொன்னது “இவ்வாழ்க்கை எனக்கு நன்றாகத்தான் இருக்கின்றது உனக்கு இதை பொறுக்க முடியா விட்டால் உன்னைக் கையிலிருக்கும் வாளால் குத்தி மாண்டுபோ” இவ்வாறு சொல்லி அப்பன்றி குடும்ப மாய் ஓடிப் போய்விட்டது. இவ்வருவகக்கதை ஈனப்பிறவியில் மயங்கிக்கிடக்கும் நம்மை நாமே வேடிக்கை மனிதரென வெள்கிச்சிரித்தற்கேற்ற கதை யேயாம். ஈனப்பிறவியில் அகப்பட்டு பொறிவழியே போய்ப்புகுந்து மாறாட்டம் ஆடும் ஆட்டத்திலே மகிழ்ந்து கிடக்கிறோம். தந்தை தாய் மைந்தர் தமர் தாரம் என்று பந்தத்துட்பட்டுப் பாழாகப்போகிறோம். பிறப்பிறப்பெண்ணும் அச்சத்தாலும் அஞ்சி அஞ்சி சாகின்றோம். அவன் இவனென்ற பேதத்தால் ஆத்திரப்பட்டு கொதிக்கின்றோம். ஆன்மாவே நாம் என்ற நமது இயல்பு நிலையின் மாட்சிமையையும் அதனை மறந்து தேக்கே நான் என்ற இயல்பழிந்த நிலையின் ஈனத்தினையும் ஓப்பிட்டு காட்டும் சுவாமி களது ஓர் உரைநடைப்பகுதி இதனை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

கருவாசகம்

ஆத்துமா நித்தியமானது பிரிவில்லாதது. பூரணமானது. சர்ரமோ அழியுங் தன் மையுள்ளது பிரிவுள்ளது. இப்பழியிருக்கையில் நாங்கள் இவ்விரண்டையுங் சரியென்று சொல்லமுடியுமா? அப்படி நாங்கள் சொன்னால் கிடிலும் யெரிய பாவழம் பழியும் வேறுன்போ?

ஆத்துமா எல்லாவற்றுக்கு மாதியாயுள்ளது. யாகவையும் ஆள்கின்றது. சர்ரமோ தொடக்கமுடையது. ஆளப்படுங் தன் மையுடையது. இப்படி யிருக்கையில் நாங்களில் விரண்டையும் ஒன்றோப்பான்று ஓய்பிட்டுப் பார்க்க முடியுமா? அப்படி யொப்பிட்டால் கிடிலும் வேறு பழி கிடையாது.

இயற்கையிலே ஆத்துமா அறிவுடையது தூய்மையானது. சர்ரமோ அறியாமையுடையது தூய்மையற்றது. இவ்விரண்டையும் ஓய்பிட்டால் கிடிலும் அஞ்சாளம் பிறிதுவன்போ?

ஆத்துமா பிரகாசமுடையது. அதாவது சுயம்பிரகாச முடையது. சர்ரமோ இயற்கையிலே இருள் மயமானது. இவ்விரண்டையும் மொப்பிடலாமா?

யாராருவன் தன்னைச் சர்வியென்று நினைக்கிறானோ ஜயோ, அவனிலும் கீழ்மகன்யார்?

மறதியின் கேட்டை உருவகக்கதைகள் அங்கத்ச்ச வையுடன் நகைசெய்ய சுவாமிகளது உரைநடைப்பகுதி உள்ளவாரே உறைக்க கூறுகிறது. சுவாமிகள் மனிதனைக் “கீழ்மகன்” என்ற சொல்லால் சொல்வதில்லை. நண்பனே உன்னை யார்தான் பாவி என்று சொல்ல வல்லான்? நீ சிவத்தின் அம்சமல்லவா? என்றே வினவு பவர் சுவாமி. அவர் மனிதனைப் பரமாத்மா என்றும் உலகத்துக்கே ஏக சக்ராதிபதி என்றும் போற்றுபவர். ஆனால் மனிதன் மறதியால் அடைந்த பெருங் கேட்டைச் சொல்லி “உரோசம்” உண்டாக்க இப்படியான ஒரு சொல்லைக் கையாள வேண்டி நேரிட்டது போலும்.

ஊபகப்படுத்தும் சாதனை

சுவாமிகள் ஆன்மா நித்தியம் என்ற ஆசான் மொழியைச் சொல்வதும் அதனை மறந்துபோன மையைக் குறிப்பிடுவதும் அம்மறதியால் வந்த பிறவிமயக்கதை எடுத்துரைப்பதுமான இவையெல் லாம் இனிசெய்ய வேண்டியதைக் குறிகாட்டு வதற்கேயாம். சுவாமி காட்டும் குறியைச் சுவாமி வாக்கி வேயே “இனி அதுவே நாம் என எண்ணிடுவோம்” எனக் கூறலாம். இந்த எண்ணுதலே நாம் செய்ய வேண்டிய சாதனை. மறதியை போக்குதற்குத் தக்க மருந்து ஞாபகப்படுத்திப் பார்த்தலே என்பது தெளிவு. ஆயின் பிறவி மயக்கம் தரும் நினைவுகளில் உழன்று கொண்டே ஆன்மா நாம் என நினைத்தல் இயலுமா? முனிப்பன்றி பெண்டு பிள்ளைகள் என்ற பேதமைச் சேற்றில் படுத்துப் புரண்டுக்கொண்டே முனிபுங்கவரா யிருந்த நிலையை எண்ணிப்பார்த்தல் முடியுமா? தாய்ச்சிங்கம் ஆட்டுக்குட்டியென எண்ணித் திரிந்த தன்குட்டியின் கழுத்தைக் கெளவிக்கொண்டு நீர் நிலைக்குச்சென்று தனது நிழலையை குட்டியின்

நற்சிந்தனை

சிவோகம் பாவனை

I

தெய்வத்தை நம்பு. முழுமனத்தோடு நம்பு. உலகில் உனக்கினியதெனத் தோன்றும் எவற்றிலும் இனியதாக நினை. அதைவிட வேறில்லை என்று நினை. இருக்கும்போதும் நிற்கும் போதும் நடக்கும்போதும் கீடக்கும்போதும் நினை. உனது நரம்பிலும் தசையிலும் இரத்தத்திலுந் தெய்வமென்னும் நினைவே நிறைவதாக. நானில்லை, கடவுளே இருக்கிறாரென என்னு. கடவுளைக் கும்பிடுதேலே வாழ்வின் இலக்காக வைத்துக்கொள். எவன் எதை நினைக்கிறானே அவன் அதுவாகிறான். கடவுளை உனது உள்ளத்தில் வைத்து வளர்ப்பாயாக. எல்லாம் அவருடைய செயலாகுக. ஈற்றில் எல்லாம் அவனாகவே காணப்படும்.

II

சிவபெருமான் அத்துவிதமாக இருக்கிறார். அடியேன் அவரே எனத் தியானிக்கும் மகிழை எனக்குண்டு. ஒருவன் எப்படிப் பாவனை செய்கி றானே அவன் அப்படி ஆகிறான். ஆகையால் “நான் அவனே” என்று தியானஞ்செய். அப்போதுன் செய்கைகள் அனைத்தும் அவன் செய் கையே யாகும். அவனைத் தவிர வேறு பொருள் இல்லை அவனே அனைத்தும். அப்படியான அவனே தன்னைப் பல கோலங்களாக்கி விளையாடுகிறான்.

அவனுக்குப் பிறப்பிறப்பில்லை. ஆதியந்தமில்லை. ஒரு
மாறுதலுமில்லை. முழுதமுண்மை.

ஓம் சாந்தி

நிழலையும் காட்டி இரண்டும் ஒன்றாயிருப்பதை ஞாபகப்படுத்தி தன்னைப்போல் கர்ச்சித்து கானகத்து இராசாவாக உலாவித்திரியச் செய்தாலன்றோ சிங்கக் குட்டி உல்லாசமாக உலவித்திரியும். தன் உண்மையை உணரும். ஆகவே குருவாக்கை நினைவில் பதித்து அது பொய்த்துப் போகாதென்ற வலுவான நம்பிக்கையுடன் “அது வே நாம்” எனும் அகலாத் தியானத் தில் ஈடுபடவேண்டும். முதலில் ஒருமாதத்தில் ஒரு நாளாதல் உத்தியோகம் ஆதிய அனைத்தும் தரும் நினைவுகளை மறந்துவிட்டு ஒருமாதத்தின் நமது உண்மை நிலையைச் சிந்திப்பதில் ஈடுபடவேண்டும். உடற் சுகவீனம் ஏற்பட்டால் வைத்தியத்திற்காக உத்தியோகத்திற்கும் செல்லாதிருக்கின்றோமல்லவா? மறதி என்னும் பெரும் பிணிக்கு மருந்தருந்தி ஆன்மசுகம் பெறுதற்பொருட்டு ஒருநாள் விடுமுறை எடுத்தல் இயலாதா? அந்நாள் உண்மையுடன் கூடியிருக்கும் உபவாச நாளாகக் கொண்டு ஒரே நினைவாக இருக்கல் ஒரு சிறந்த சாதனை. சுவாமிகள் சிவதொண்டன் நிலையத்தை நிறுவி மாதத்தில் ஒருநாள் யாகநாளக நியமன் செய்ததன் நோக்கம் தீவுவே. கடவுள் நம்மோடு கூட இருக்கிறார். அவரால் நம்மை பிரிந்திருக்க முடியாது என்று சிந்தித்துச் சிந்தித்துச் சீவபோதத்தை நீக்கி மூன்மொத்ததைப் பெறும் சாதனையாகவே சுவாமிகள் இந்த ஏற்பாட்டைச் செய்தனர். இச்சிந்தனை முதிர முதிர மெல்ல மெல்ல உண்மை வெளியாவதைச் சாதகன் உணர்வான். ஆன்ம சுகத்தை அவ்வப்போது அனுபவிக்கும் சாதகன் அச்சாதனையை அநுதினமும் சாதிக்கும் ஆர்வம் கொள்கின்றான். அகமுகமாகி இருக்கும் போதும் நிற்கும் போதும் நடக்கும் போதும் கிடக்கும் போதும் நினையும் நினைவு மலர்கின்றது. இந் நினைவு முதிர் ந் து நினையும் மனம் மனநினைவுக்கும் அப்பாலுள்ள “நான்” என்ற தற்சுட்டு எல் லாவற் றையும் ஒப்புகொடுத் து விட்டு நினைவேதுமின்றி சாந்தமாக இருக்கும் சுகம் பிறக்கிறது. அந்நிலையிலே தானான தன்மை தலையெடுக்கிறது. தன்னுள்ளேதன் ஆன்ம நாயகனான குருபரனின் சந்திதானம் துலக்கமாகத் தெரிகிறது. குருபரன் தன்னிலும் அப்படியே எல் லாரிலும் எவ்விடத்தும் எல்லாப் பொருட்களிலும் எல்லாக் கோலங்களிலும் ஒளிர்வதும் தெரிகிறது. அவ்வாறு உணருமிடத்து அக்குருபரனிடத்தில் ஒடுங்கி ஒன்றித் திருக்கும் தனது ஆக்மாவும் சுட்டிறந்த சோதியாய் ஒளிர்வதை உணரமுடிகின்றது. இவ்வாறான சுகத்தில் தளைக்கும் சாதகன் “கோதில் செந்தேன் தெளித்து சுவை அழுதாட்டி அமர்கள் குழிருப்பப் பெருஞ் செல்வமாக்கும்” என்றபடி ஆனந்தமான மோட்ச வீட்டில் இருக்கும் பேறு பெறுகின்றான். இப்பேறு

பெற்ற பின்னரும் எலும்புக்கும் தோலுக்குமாக சண்டையிட்டு கிடக்கும் செத்தல் நாய் போன்று தேகமே மெய்யென்று சித்டனாய்திரிவனோ?

குருபூசைக் காலங்களில் குருவினது போதனையின் வழிநின்று ஒழுக ஈடுபாடு கொள்தலே சிறந்த குருவழி பாடாக அமையும். சுவாமிகளின் போதனையின் முதன்மையான ஓர் அம்சம் நினைத்தலே. இதனை உணர்த்தும் முகமாக தமது முதல் அருள்வாசகத்திற்கு நற்சிந்தனை என்ற பெயரும் சூட்டினார். ஆதலால் இக் குருபூசை நாளில் “ஆன்மாவே நாமென்று அடிக்கடி நீ படி, துடி துடிப்பாய் நடி” என்றபடி ஆன்மாவே நாம் என்ற மெய்யுணர்வில் நிலைப்பதற்கான அகலாத் தியானத்தில் ஈடுபடுதல் அழிகியதாம்.

மறவாதிருப்போம்

சங்கொத்து மின்னும் சடையுடைய சற்குருவே சிங்கத்து நோக்கு சிவகுருவே - அங்கத்து உற்றபவும் அறுக்கு உன்றாள் துணையாகப் பற்றினோம் பாரில் பரிந்து.

என்னளாவும் ஞானமாதை இவ்வலகில் தேடாது கள்ளனாய்க் காலம் கழித்தேனை - மென்னமென்ன உள்ளத்தா ஸ்ரத்து உவந்தெனை யாட்கொண்ட வள்ளலே வாவென் றருள்.

சும்மா யிருக்கின்ற சூட்சுமம் தான்றிய இம்மா னிலத்தீர் இயம்புவேன் - அம்மான் யோகன் கழலினையை உள்ளத்தாற் சென்றடைய வேகம் தணிந்து விடும்.

இருந்த படியே இருக்கின்றோம் என்று அருந்தவ யோகன் அறைந்தான் - மருந்தாம் பிறவிப் பிணிக்கும் பிறபிணிகள் யாவுக்கும் மறவா திருப்போம் மனம்.

- சிவசிந்தனை

The Sivathondan

To the Heart that yearns, the Lord draws nigh
(March - April 2018)

Volume: 82

Issue : 3 - 4

NATCHINTHANAI

LET GOD BE YOUR ONLY AIM

Have faith in God. Believe in Him with all your heart. Think that in the world He is for you the sweetest of all sweet things. Think that there is nothing other than God. Sitting or standing, walking or lying down, think of Him. Let the thought of Him permeate your nerves, flesh and blood. Think that you are non-existent and that He alone exists. Let the aim of your life be to worship Him.

What one thinks, that one becomes. Have God in your heart and bring Him up there. Let all actions be His action. Finally all will be seen as He.

SIVABHAKTI

It is devotion to God (*Sivabhakti*) alone that makes a man blessed. Everything else is useless. Therefore without break practise *Sivadhyāna*. Do not be afraid of anything. Victory is yours! No matter how often you fail, do not lose courage. Failure relates to matter; but your nature is consciousness - that is, you are of the essence of knowledge. You can never be destroyed. Arise, be awake, and, until you achieve your aim, stop not on the way, but march on with a zealous spirit!

See how all forces submit to you! Do not spend your time in vain disputes and arguments. Wherever you go, the Lord will go with you.

Do not put on any outward show. Become strong within yourself. True religion is a solitary state that conforms to no pattern. Body, soul, possessions-surrender all three to God. Thereafter, give up everything that concerns yourself and see that all is He and He alone.

CHITRAKETU

(Adapted from the "Srimad Bhagavatham")

Long, long ago, in days of yore in the country of Surasena, there lived a king, Chitraketu by name. He was a mighty ruler, conqueror of his foes, wealthy beyond compare, learned and of excellent qualities. During his reign - so it is written - there was in all his dominion no theft, no cheating, no murder, no adultery. For this the people knew well, as the king was ever generous and ready to award virtue, he was no less severe in the punishment of crime. And they loved him for his justice.

The king had a loving, faithful wife of great beauty and queenly bearing. Fortune, indeed had smiled upon this happy pair. And still! one long shadow lingered across their path - a single misfortune to darken all their happiness. There was no child.

Now it happened one day, that during his wanderings the worshipful sage Angira entered the capital of Surasena and according to the custom of those days the king invited the venerable sage to visit his palace. When Angira arrived, the king rising from his seat, welcomed him with great hospitality, and paid him the homage due to a holy guest. Then when both were comfortably seated and they had exchanged the courtesies of the day the sage observing the cloud of discontent covering the king's brow addressed him thus:

Your majesty you have acquired great wealth and power; your country is flourishing and your subjects are prosperous and happy. Still, your mind seems filled with anxiety. Is there still some desire that you have not attained? It seems you are not as satisfied as one in your position might be.

Thus questioned, the king replied respectfully, "O illustrious sir! all things are known to you. But as you have asked me to untold the cause of my anxiety I freely reveal it to you. With all my prosperity I am not happy, for I am childless. Who will inherit my wealth when I pass from here? Who will protect my subjects when I am gone? As an army without a leader thus is a nation without a king. Enemies will take possession of the land and the people will suffer oppression. My life and labor will have been in vain if at my demise no legal successor mounts the throne. To one of your austerity, holiness and goodness, all things are possible. O

mighty lord, bless me with an heir who may succeed me on the throne."

Angira touched by the sorrow of the noble king, and realizing that his earnest desire was justifiable, sat silent in thoughtful mood. At last he replied, "Oh king! I have considered your request. It will not be as you hope. But you will have a son. That son, however, will be to you a cause of sorrow as well as of happiness. Let the queen live in abstinence for three days, worshiping the gods. Let her subsist on water and fruits only."

Having spoken thus Angira rose from his seat and left the court. Then, with prescribed rites and ceremonies, he performed a great sacrifice, and he prepared a sacred dish the secret of which was known to him. Now when three days had passed and the food had been duly offered to the God of Fire he gave it to the queen to eat. In due time a son was born, and there was great rejoicing in the kingdom. In the capital triumphant arches were erected festooned with flowers; banners were raised; flags unfurled. The roads were sprinkled with scented water, public festivals were arranged and music and song filled the air. And at the palace numerous guests were entertained. Brahmins performed special ceremonies and blessed the newborn babe, and the king rewarded them with gold and silver and precious gems. And great wealth was distributed among the poor. Naturally the parents doted on the child. And this new blessing tightened the cords of love between the king and the queen.

Now, there lived at the court a woman who, as time went on, considered herself neglected by the royal pair after the child had been born. She became jealous, and this jealousy increased as the boy growing in loveliness, more and more absorbed the affection of his parents. At last unable to bear this any longer, the woman secretly administered poison to the child.

One day the queen entered her little son's apartment to feed him. But thinking that the child was soundly sleeping, she went away. However, after some time thinking that he had now slept long enough she told the nurse to awaken her son, and bring him to her.

Accordingly the nurse went to bring the boy. But when she lifted him in her arms the child did not awaken. Then a sudden fear came over her, and

placing the boy on his bed again, she ran for the queen. The queen came trembling, thinking that the child might be ill. But when she touched the little body the truth sprang upon her. The boy was dead!

The king being informed, staggered towards his son's apartment, and seeing the dead body he sank weeping to his knees beside the queen. The mother, bending over the prostrate little body sobbed and wailed, 'O my darling, do not forsake your mother. look at the grief of your father. O, sleep no more, wake up my child. Smile once at your mother. You are not dead! It is not possible! a God! is there no justice, no mercy! Why do the old live and my baby dies?"

The sad news spread quickly through the kingdom, and so it reached the ears of the sage Angira. He, accompanied by another sage, Narada, hastened to the palace to console the bereaved parents.

Finding the king almost senseless with grief, Angira spoke, 'O king, does it become you thus to give way to sorrow? You are a man well versed in sacred lore. You believe in a Supreme Being who regulates the events of this universe. Trust in God who knows no injustice. All things happen according to sacred law. When I first came to you I wished to instil in you divine knowledge. But finding you interested in other things I granted your desire for a son. Now, O king, alas! you experience the distress of those who lose a child, Death is inevitable in every family. Life is fleeting, death swallows all. Friends and relatives, husband, wife and child, wealth, your kingdom, nay even this earth will pass away. Thus all life is beset with sorrow. Therefore put your mind at peace by meditating Him who is eternal, who knows no change and no decay. He is your own soul of all existence. Realizing Him you will enter into the realm of tranquillity."

Sadly, with downcast eyes, the king replied, "Oh greatest of sages, I have listened to your words. What you have told me is true, but my heart is set on my boy. After long years of prayer this child at last was granted me to gladden my heart. Without my son I cannot live. Day and night I shall be thinking of him. I shall know no peace. Better that I die this moment and follow my boy to regions unknown." Having spoken thus the king broke out in tears, his head bent, his body shaking.

Then the sage Narada seeing the king still dejected in great compassion of heart invoked the departed spirit and when the spirit appeared called out. Behold your son! O king! and the king looking up, beheld an effulgent spirit.

Then Narada addressing the spirit spoke. "O spirit, see here your father and your mother, sorely afflicted with grief for your departure. I grant you the power to re-enter your body and to revive it. Enjoy a long life with your parents if you choose, and being in course of time installed on the throne enjoy a prosperous kingdom."

But the spirit spoke, What shall I do with life, I, who have known freedom from the bondage of body. Does the bird freed from the cage wish to enter it again? Bodily existence is a delusion caused by ignorance. That ignorance is destroyed by true knowledge, the knowledge that the soul is divine and forever free. One who realizes his divine nature is delivered from bondage; he rises beyond birth and death, and enjoys eternal peace.

'O father! O mother! many parents have I had in previous births. Fostered by them in helpless youth, each time I became greatly attached to them, and they to me. Where now are those parents? Where is my attachment to them? You also have lived many times in the past. You have had sons and daughters in those previous existences. You have rejoiced at their birth, and you have lamented at their demise even as now you lament at separation from me. The past is forgotten; all has vanished like a dream. Even so this life will soon belong to the past and will be forgotten. As prayer beads are strung on a thread, thus these lives are strung on the passage of time. As stage actors change their parts, so we act different parts in succeeding births. Birth is followed by death and death is followed by new birth. Grieve not then for the unavoidable. Worship Him who is the cause, of all causes, and realizing Him live happily.

"This misfortune that has befallen you is but an angel in disguise. Dear parents, having no son to worship now, your hearts will turn towards God, and realizing Him you will attain the supreme object of life. To teach you this I was born as your son."

Having uttered these words of wisdom, the spirit departed.

The parents greatly consoled had the dead body buried and having duly performed the last rites, freed from the fetters of attachment, the source of all sorrow, found solace in a holy life, and the Almighty Hari, pleased with their devotion, when they left this world, granted them that emancipation which is the end of all sorrow and the fountain head of all bliss.

Miraculous meeting of Yogaswami

This event happened many years ago in 1945, when I was studying in the first form at St. John's College Jaffna, yet fresh in my memory. I had a class mate and a very close friend who was very interested to meet Yogaswami. Unlike the present times public transport in Jaffna was very poor and many students walk to the college from long distances as far as from Kopay area. My friend comes from Kopay. For me the college was about 3 miles away from home. When going to college in the mornings we meet at Muthiraichanthai and walk together along the Nallur-kacheri road to college.

I met Yogaswami at the early age of eight. I do not know how it happened. One bright early morning my father asked me to get ready to meet Yogaswami. I bathed and quickly with my mother's help got ready. I took a small paper bag full of lime fruits fresh from the tree. I was happy to see and worship Swami. His hermitage (arshram) at Colombothurai, was situated about 3 miles away from our home. This was my first meeting with Swami. I did not know whether it was my father's wish that I met the Swami or Swami's wish to meet me. We had walked part of the way when Swami met us. Swami came in a cart drawn by two bullocks. We worshiped Swami and followed walking behind the cart. Swami, pointing to a mongoose crossing the road, asked me to tell the English word for it. I did not know the word. So I kept quiet. Then he pointing to me said that he had to teach me. From that moment onwards, I believed that he had become my guru.

My friend had heard about the Swami and his wonderful powers. This had made him very much interested in meeting him. He had asked me to take him one day to meet Swami. I had told him to tell

his parents and go with them. But for some reason he did not like to tell his parents about the swami. However, we were small boys and making a trip to Swami by ourselves was not possible, because we had to go early morning to his hermitage to meet Swami. His house was too far away to make the trip to the hermitage in the early morning.

One day the college was closed half day for some important event. We ate the lunch brought from home and started on our homeward journey. We reached the old park junction and turn on to the Nallur-kacheri road. As we crossed over the level crossing and walking slowly my friend started asking me about the swami's dress and appearance. I was sad that I was of no help to him in this matter. Half-heartedly I listened to him. It was a very bright and hot day. The mid-day sun was very unfriendly to us, yet there was some unusual thing disturbing my mind. The road was empty without any people, vehicle, stray dogs or cats. There was neither a bird twitted nor an insect chirped. This unusual quietness disturbed me.

We reached the Stanley College road junction. From this point the road we had to go was very straight for over two hundred yards. We walked on slowly. Suddenly I heard "oom oom" sound. To my utter surprise Yogaswami was miraculously in front of us and about to pass us. I was nonplussed for a moment, then shouted "Look Swami going". Both of us with palms together, worshiped him with great delight and stood watching him walking briskly, turned and proceeded along the Stanley college road and disappeared. So swamy had head both of out thoughts and gave a dharsan to us in out such a maner. This loving treat of Swami had made us very happy and at the same time made us believe that Devotee's heart is the home of God.

THE AMRITANUBHAVA

- continue from the last issue

CHAPTER : 7

Refutation of Ajnanavada

120. How on the Strength of that apprehension, can the eyelessness and the blindness of the Atman be dispelled and his vision be regained?
121. He cannot experience his state of being as an object of perception. So also his state of being a Perceiver goes away. In such condition.
122. Who meets whom? How can the eye-singht be opened where even the unity is dissolved.
123. He has opened the doors of light turning aside this great obstacle.
124. Innumerable forms and sights aries but one Pure Intelligence underlies all.
125. The underlying Supreme Intelligence is so intoxicated by the great glory of the vision that he does not see again the same mirror of the jewels in the form of objects.
126. He is so munificent that he causes his sight to wear every moment new apparels in the form of the objects of the world.
127. As the Atman regards the objects once crated as stale and worn out. he presents to his vision ever fresh and new objects.
128. Also he becomes subject by wearing every moment new ornaments of apprehensions. (i.e. It is the Atman that him self appears as the knowing subject, that vary with the variations of the objects that are known)
129. He felt uncomfortable in his original Atmanic dignity. So he girded up his loins to become many i.e. this manifold world.
130. This is the way of the Omniscient. The pure intelligence is full up to the brim. But it is not known in any other house but in his own. (He knows Himself in the form of the visible world).
131. Thus the pure Intelligence, where knowledge and ignorance embrace each other (i.e. vanish) opens His eyesight and meets himself in the form of visible objects.
132. As soon as He sees the visible world He enjoys it as its seer. The same enjoyment pervades the whole vision.
133. There goes on the process of giving and taking But the thread of unity does not break as the unity of the original face is not disturbed though it is reflected in a mirror.
134. Or as the standing posture of a noble horse which sleeps while standing, is not disturbed when it wakes up.
135. Just as water plays itself by assuming the form of waves. so the Ultimate substance or Atman plays happily with Himself.
136. Is fire caught in the bondage of difference if it interweaves and wears garlands of flames?
137. Can it be said that the sun is separate from his own ray that thickly surround him?
138. Will the unity of the moon be disturbed if she is enveloped in her light?
139. Though a lotus blossoms into a thousand petals it is one.

- To be continued

Bilingual Monthly, Registered at the G.O.P. as News Paper.

No. Q.D / 191 / NEWS / 2018

a) Printer	Harikanan Printers K.K.S.Road, Jaffna. 021 222 2717 / 18
b) Publisher	M. Thilakaratnam Sivathondan Society Ltd. 434, K.K.S. Road, Jaffna, Sri Lanka.
c) Published for	T.P.: 021 - 2222799 Date of Publication : 01.03.2018 Editor : S. Vinasithamby B.A. (Hons) Sivathondan Nilayam, Chenkalady. Tel: 065 - 2240272
300.00	300.00
400.00	400.00
150.00	150.00
12.00	12.00
350.00	350.00
100.00	100.00
35.00	35.00
200.00	200.00
20.00	20.00
200.00	200.00
80.00	80.00
250.00	250.00
400.00	400.00
300.00	300.00
10.00	10.00
25.00	25.00
50.00	50.00
50.00	50.00
50.00	50.00
220.00	220.00
600.00	600.00
30.00	30.00

If undelivered please return to:
The Manager, "Sivathondan Nilayam"
434, K.K.S. Road, Jaffna, Sri Lanka.

திரு. சி.மணிவாசகன்,
20 A/23, ஸ்ரீசண் வீதி,
கொழும்பு -06
(சனிக்கிழமைகளில் மாத்திரம்)
012594462

வினாய்ப்பங்கள், சுடுதங்கள், கால்களை கட்டுதலை, தயாற் கட்டுதலை, காலோனை முதலியன
அனுப் பேண்டிய யோரும் விவரங்கள்.
Cheque, Drafts and Money Orders should be drawn in favour of
Sivathondan Society
434, K.K.S. Road, Jaffna, Sri Lanka.